VICE

VIZUÁLNÍ KULTURA VICE MAGAZÍNU

Slezská univerzita v Opavě
Filozoficko–přírodovědecká fakulta v Opavě

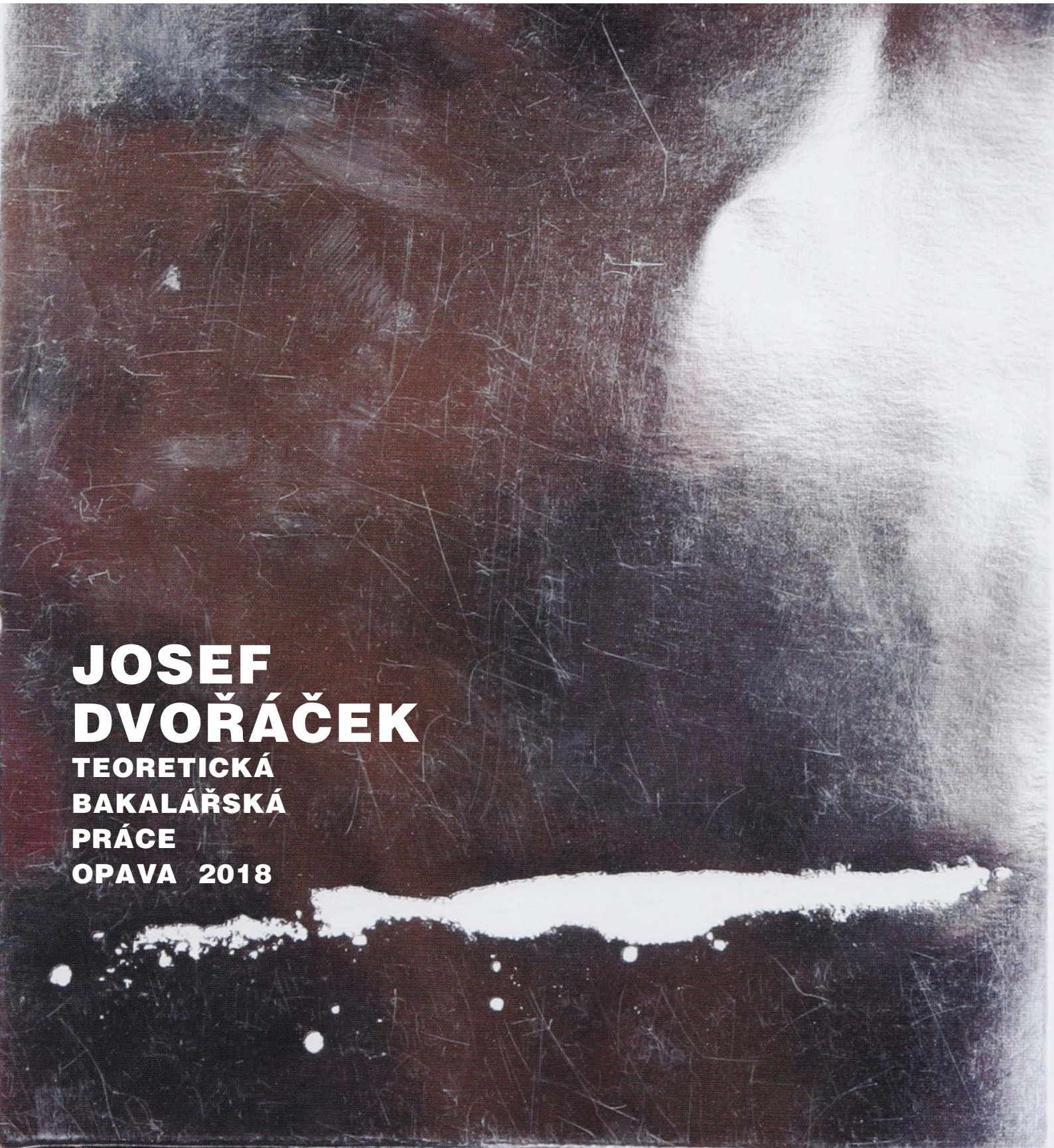

JOSEF DVOŘÁČEK

TEORETICKÁ BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

OPAVA 2018

Teoreitcká bakalářská práce

VIZUÁLNÍ KULTURA VICE MAGAZÍNU

VISUAL CULTURE OF VICE MAGAZINE

Obor: Tvůrčí fotografie
Vedoucí práce: MgA. Štěpánka Stein
Oponent: MgA. Jan J. Dvořák, Ph.D.

Slezská univerzita v Opavě
Filozoficko–přírodovědecká fakulta v Opavě

Institut tvůrčí fotografie

Opava 2018

INSTITUT TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ

ABSTRAKT
Ve své teoretické bakalářské práci se zabývám magazínem VICE, především jeho vizuální kulturou a fenoménem, který ovlivnil velké množství mladých lidí a fotografů. Rád bych popsal celý proces od vzniku časopisu až po současnost, kdy se rozšířil i do dalších poboček po světě a našel uplatnění v digitálním světě, společně s rozvojem technologií.

KLÍČOVÁ SLOVA
VICE, magazín, snapshotová kultura, popkultura, médium, umění

CÍL PRÁCE
Cílem práce je zanalyzovat fenomén vznklý kolem magazínu VICE a popsat a vyhodnotit vliv publikovaných fotografií na současné fotografy.

ABSTRACT
In my theoretical bachelor thesis I deal with VICE magazine especially its visual culture and phenomenon which influenced a large number of young people and photographers. I would like to describe the whole process from the beginning of the magazine to the present, expanding to other branches around the world and finding its place in the digital world along with the development of technology.

KEY WORDS
VICE, magazíne, snapshot culture, popculture, medium, art

TARGET
The aim of this work is to analyze the phenomenon of VICE magazine and to describe and evaluate the impact of published photographs on contemporary photographers.

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Akademický rok: **2017/2018**

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení:	**Josef DVOŘÁČEK**
Osobní číslo:	**F130733**
Studijní program:	**B8204 Filmové, televizní a fotografické umění a nová média**
Studijní obor:	**Tvůrčí fotografie**
Název tématu:	**Vizuální kultura Vice magazínu**
Téma anglicky:	**Visual culture of Vice magazine**
Zadávající ústav:	**Institut tvůrčí fotografie**

Zásady pro vypracování:

Ve své teoretické bakalářské práci se zabývám magazínem VICE, především jeho vizuální kulturou a fenoménem, který ovlivnil velké množství mladých lidí a fotografů. Rád bych popsal celý proces od vzniku časopisu až po současnost, kdy se rozšířil i do dalších poboček po světě a našel uplatnění v digitálním světě, společně s rozvojem technologií.

Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná**

Seznam odborné literatury:

The Vice Photobook, Jesse Pearson
O Fotografii, Susan Sontag
Světlá Komora, Roland Barthes

Vedoucí bakalářské práce: **Mgr. Štěpánka STEIN**
Institut tvůrčí fotografie

Datum zadání bakalářské práce: **10. května 2018**
Termín odevzdání bakalářské práce: **30. června 2018**

prof. PhDr. Vladimír BIRGUS
vedoucí ústavu

V Opavě 10. května 2018

DĚKUJI své vedoucí práce Štěpánce Stein za rady a poznatky k této práci, Pavlovi Čejkovi za užitečné informace a zapůjčení literatury, českému VICE magazínu za zapůjčení archivu časopisů, nejlepší dívce na světe Šárce Kabátové za jazykovou korekturu, Janu Vosýnkovi za pomoc s grafickou úpravou, Davidu Lynchovi za to, že existuje a v neposlední řadě mé matce, otci a vesmíru za život na této planetě. Ještě jednou děkuji ***

PROHLAŠUJI, že jsem teoretickou bakalářskou práci vypracoval samostatně a použil pouze uvedenou literaturu a internetové zdroje.

SOUHLASÍM se zveřejněním v Univerzitní knihovně SLU v Opavě, v knihovně Uměleckoprůmyslového muzea v Praze, v knihovně Divadelního ústavu v Praze a na webových stránkách ITF.

V Praze dne 14. 5. 2018
Josef Dvořáček

©2018 Josef Dvořáček /
Slezská univerzita v Opavě
Filozoficko–přírodovědecká fakulta v Opavě

OBSAH

ÚVOD **13**
HISTORIE A VZNIK **15**
KULT VICE A PROČ? **22**
VIZUÁLNÍ KULTURA VICE A FOTOGRAFIE **27**
ŽÁNRY **34**
DOKUMENTÁRNÍ FOTOGRAFIE A FOTOŽURNALISMUS 36
MÓDNÍ FOTOGRAFIE 42
HUDEBNÍ FOTOGRAFIE 46
FOTOGRAFOVÉ **48**
DASH SNOW 52
RYAN MCGINLEY 54
TERRY RICHARDSON 59
RICHARD KERN 64
ROE ETHRIDGE 65
DANIELLE LEVITT 70
JERRY HSU 74
JAIMIE WARREN 75
FOTO ISUES **77**
DOPAD NA DNEŠNÍ TVŮRCE A SNAPSHOTOVÁ KULTURA **78**
ZÁVĚR **89**

RYAN MCGINLEY

ÚVOD

“To vypadá...jako z VICE!”.Dnes již docela častá věta a hodnocení, které často slyšíme z úst lidí, kteří se s fenoménem VICE již někdy setkali nebo ho pravidelně sledují. Pro jiné čtenáře nejspíše španělská vesnice, kterou bych rád v této práci objasnil a ukázal v pravém světle. Jako téma své bakalářské práce jsem si zvolil právě VICE magazín a jeho vizuální stránku a identitu.

Vice je americký magazín (v průběhu let začal vycházet i v jiných zemích), který je velice liberální a zaměřuje se především na témata okolo umění, kultury, módy a společnosti. Magazín spadá pod vydavatelství VICE media, pod které patří dnes již také další platformy podobné VICE. Magazín vytvořil za dobu fungování časopisu významný fenomén, který velkým způsobem ovlivnil minimálně jednu generaci lidí a to především v 90. letech. Magazín vychází jednou měsíčně a má vždy jedno hlavní téma, o kterém číslo pojednává (například Gangs and cults, Technology, Mental illnes a podobně). VICE svůj obsah směřuje především k těm temnějším stránkám lidské společnosti, jejím neřestem a rád balancuje na hranici se čtenářskou stravitelností. Proto se také v magazínu velice často vyskytuje téma sexu, drog, nočního života atd. Obsah magazínu je často velice kontroverzní a pro většinu lidí “za hranicí”, v magazínu je často zobrazována přímá nahota, perverze a tak dále. Cílová skupina je rozhodně městská mládež, se zájmem o tato rezonující témata a dnes zejmená takzvaní Hipsters, lidé kteří něchtějí jít hlavním proudem společnosti a snaží se spíše vybočovat.

Vezmeme–li samotný název VICE, v překladu ze slangového anglického jazyka znamená hřích, špatný návyk a nebo také hrubý jazyk, název tímto tedy potvrzuje už od samého základu celkové pojetí a směr časopisu, jak se později dozvíme.

S nástupem digitálních technologií se hodně aktivit VICE magazínu přesunulo na internet, do online verzí a zároveň vzniklo spoustu nových odnoží magazínu, prezentujících se především videoformou, což umožnulo VICE velkou expanzi, díky níž dnes stojí po boku těch největších zpravodajských serverů. Tento trend rozhodně souvisí s dnešní dobou a poklesem zájmu o tištěné časopisy, u kterých se z většiny stále snižují náklady na počet vydaných kusů. VICE jako jeden z prvních hbytě zareagoval na nástup digitálních technologií v žurnalistice a začal jako jeden z prvních vytvářet videoreportáže čistě pro online zpravodajství.

Dá se tedy říci, že VICE vytvořil kolem svého působení kult a fenomén, který je mezi lidmi rozšířený a platný. Rozborem tohoto fenoménu, především pomocí jeho stylu a vizuality se v této práci budu zabývat. Pravou hodnotu pro mě VICE nabývá právě v tom okamžiku, kdy ho nebereme pouze jako časopis, ale spíše něco jako proud a myšlenku, která se šíří mezi lidmi. V neposlední řadě mě k této bakalářské práci přivedla také trvající spolupráce s českou mutací VICE magazínu, o které bych se také rád zmínil a popsal její rozdíly od originálu.

HISTORIE A VZNIK

Magazín byl založen v Kanadě v Montrealu v roce 1994 původně dvěma kamarády – Surooshem Alvim, synem univerzitních profesorů závislým na heroinu, a Gavinem McInnesem, plantážníkem stromů, který se později stal karikaturistou. Poté se k nim připojil ještě Shane Smith, Alvinův kamarád z dětství, který tehdy pracoval pro Greenpeace a měl touho stát se spisovatelem. Tito kamarádi původně založili magazín s názvem Voice of Montreal. Časopis byl financován z lokálních městských zdrojů a pojednával především o Montrealské punkrockové scéně, drogách, hiphopu a dalších přidružených aktivitách. Tamní vláda chtěla časopisem podpořit určité sociální projekty a zaměstnanost. Již v tomto předvoji můžeme pozorovat jisté rysy, které pozdější magazín pouze potvrdil – objevovaly se zde témata pro mladé lidi, v té době takzvané generaci X, grafika a vizuál časopisu byly hodně jednoduché a přímočaré. Pojem Generace X (a později navázení generace Y) jsou pro časopis stěžejní. Již tehdy chtěli jeho tvůrci prosazovat autenticitu, která se později stala hlavním atributem magazínu. “Projížděli jsme se po městě s dealerama na jejich pravidelných obchodních trasách. Místo toho abychom psali o prostitutkách, našli jsme prostitutky, které psaly pro nás”[1] dodává Suroosh Alvi v rozhovoru pro magazín Newyorker z roku 2013. Časopis byl dost omezen na

1 WIDDICOMBIE, Lizzie. The Bad–Boy Brand, The Newyorker. Dostupné z: https://www.newyorker.com/magazine/2013/04/08/the–bad–boy–brand

lokální působení v Montrealu, tudíž neměl tolik možností v rámci svého šíření. Jak jsem naznačil v úvodu, Shane Smith, který měl již od dětství výrazné obchodní rysy, se k projektu připojil až po nějaké době, a právě on dokázal do magazínu přilákat vyznámné inzerenty a posunout ho směrem nahoru. O dva roky později Shane, Suroosh a Gavin koupili od nakladatele Alixe Laurenta Voice of Montreal, vyškrtli z názvu písmeno O a začal se rodit dnes již známý VICE magazín. Nikdo z nich tehdy netušil, že se z maličkého časopisu později stane fenomenální magazín se základnou čtenářů čítající cca 900 000 lidí. Podle McInesse měl ale už tehdy Smith bizarní zvyk, že při návratech z večírků volal v noci z telefonní budky a divoce křičel “Budeme boháči!”.

Hned po krátkém čase dostal Vice tučnou investici v hodnotě cca jednoho milionu dolarů od Richarda Szalwinskiho, kanadského softwarového podnikatele, který zakladatelům otevřel doslova brány do “nového světa” a zároveň už v té době zainvestoval do tvorby první webové stránky Viceland.com. Celá transakce údajně vznikla na základě vtipu, kdy Smith vypustil do novin informaci, že jejich časopis odkoupil tento miliardář Szalwinski, který samozřejmě o ničem nevěděl, protože to nebyla pravda. Investor si náhodou článku všimnul, sjednal si tvůrci schůzku a nová éra mohla započít. Tento bizarní vtip jako kdyby přivolal, jakým stylem bude magazín i nadále fungovat. Vice přemístil své kanceláře do New Yorku, což byl pro vývoj magazínu velmi důležitý krok, hlavně v rámci svých čtenářů a komunity, která se začala utvářet kolem. “Chtěli jsme se posunout do první ligy, vynechali jsme O a stali se VICE. Uvědomovali jsme si, že budeme konkurovat magazínům jako Rolling Stones nebo Spin – toho času jsme byli hudebně lifestylový magazín – šli jsme zkrátka po tom, co jsme si mysleli, že by mohl být náš trh: “Cool” mládež, hipstři, generace Y, jakkoli to chcete nazývat – v Londýně, Číně, Berlíně, kdekoli. Mířili jsme na 150 000 nejstylovějších mladých trendsetterů v každé zemi”[2]. Pro časopis to byl velký skok, protože se mohl začít věnovat větším a globálnějším tématům, ale hlavně začal působit na poli velkoměsta, nikoliv pouze v “malém” Montrealu, kde byl omezený pouze lokální tématikou. S příchodem do New Yorku začal VICE budovat svůj kult, který postupem času nabyl obrovských rozměrů. Od začátku můžeme pozorovat silné zaměření na celkovou grafiku časopisu a na fotografie. VICE chtěl být od začátku nepřehlédnutelný a chtěl provokovat. Tímto

2 WIDDICOMBIE, Lizzie. The Bad–Boy Brand, The Newyorker. Dostupné z: https://www.newyorker.com/magazine/2013/04/08/the–bad–boy–brand

“I am a butterfly. I am a black crow. I am a butterfly too. I am an asshole. [chorus] I'm that star up in the sky. I'm that mountain peak up high. I made it. I'm the world's greatest. And I'm that little bit of hope. When my back's against the ropes. I can feel it mmm. I'm the world's greatest.”

I think some of the songs she sings are trying to sound like “Anchorage” by Michelle Shocked but you can't hear it because you're staring at those stupid fucking shoes the whole time thinking, “I hate those worse than sandals.”

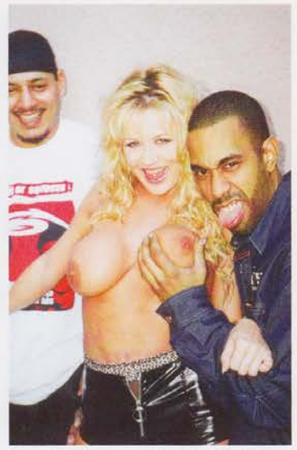

The only thing worse than fake tits is the guys that like them. Grab your ankle and pull it up to your ass. Now push on the side of your calf. That's what they feel like. Gross, eh?

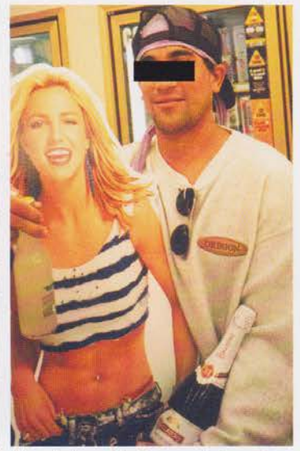

When dudes get laid too much they get this weird vibe about them where they seem kind of like an erect penis — you know what I mean? They're all greasy and shit.

This guy is more of the same. Can't you almost see his boner coming out of his shorts when he gets home? He's going to get a blowjob wearing just that shirt and those little blue socks. Eeeeew.

Way to take everything guys like (high heels, tattoos, little vests, tight pants, punky stuff) and just fucking blow it through the ceiling. Slow the fuck down there. It's like getting a blowjob before you can get it up.

You probably don't know what I'm talking about but I fucking HATE these smug reporter types that have pictures of their kids on their laptop (you see it on the plane) and have this really pretentious way of sizing up the political climate of the day with lines like, “The apple doesn't fall far from the Bush.”

Dude, *Legacy of Brutality* was great and everything but that was OVER A QUARTER OF A CENTURY AGO. I don't care how many Japanese people still buy your toys, you are almost 50-years-old.

LA is getting really bad. Used to be you could crash with your hula-hoop like, ten feet away and not have to worry about it. Now you have to hold on to that bitch with all your might—forever.

přístupem se jim téměř ihned povedlo to, co chtěli – dokonale se dostali k metropolitnímu publiku, k mladým trendsetterům, skaterům, writerům a všem dalším městským komunitám, které udávají tep města, především jeho ulic. “Chtěli jsme být prvním mezinárodním hlasem pro univerzální mladé subkultury”[3] řekl v rozhovoru pro The Guardian samotný zakladatel Shane Smith.

V letech 1999 – 2002 se VICE kvůli špatnému řízení, divokým večírkům a klesajícímu zájmu o tištěná média dostal do finančních potíží a přestěhoval se z Manhattanu do levnějších kanceláří ve čtvrti Williamsbourg. Fungování magazínu bylo v těchto dobách na opravdu punkové úrovni a sami zakladatelé přiznávají, že tehdy vytvářeli většinu obsahu oni sami, protože neměli peníze na externí autory. Toto období bylo asi nejdivočejší za celou éru časopisu, obsah byl velice radikální, neexistovalo žádné tabu. Tehdy VICE produkoval víceméně mediální odpad, který působil jako něco víc jen díky prestižním reklamním inzerentům, které s bravurní obratností zajišťoval a sháněl právě Shane Smith. Tento přístup mohl VICE praktikovat především díky tomu, že vycházel zdarma. Za jiných okolností by nejspíše za tehdejší kontroverzní obsah bez jakýchkoliv zábran zaplatilo mnohonásobně méně čtenářů.

“Časopis tehdy praktikoval opravdu agresivní hédonismus. Na obálkách z raných dob se často objevoval třeba kokain a zvenčí i uvnitř jste mohli narazit na sexuální tabu všeho druhu. Titulky obsahovaly výrazy jako “těhotný lesby”, “retardi a hiphop” nebo “kokainový děvky z osmdesátek”. Celý časopis jako kdyby byl tvořený úplně cizým jazykem”[4] vzpomíná Amy Kellner, tehdejší editorka časopisu.

Gavin McInnes, jeden ze zakladatelů, který v v této divoké éře VICE psal většinu článků popisuje své metody takto: “Mým přístupem bylo, že jsem chtěl psát o stupidních věcech chytře a o chytrých naopak hloupě. Když jsme jeli do Palestiny, hledali jsme tam nejlepší burgery, nezajímal nás konflikt s Izraelem apod. A naopak, když jsme chtěli psát o “prdech a hovnech”, šli jsme za experty v oblasti trávení a nechali si vysvětlit proč prdy smrdí,

3 ADAMS, Tim, Shane Smith: I want to build the next step CNN with VICE – its within my grasp, The guardian. Dostupné z: https://www.theguardian.com/media/2013/mar/23/shane–smith–vice–interview

4 WIDDICOMBIE, Lizzie. The Bad–Boy Brand, The Newyorker. Dostupné z: https://www.newyorker.com/magazine/2013/04/08/the–bad–boy–brand

celou historii fenoménu z antropologického hlediska, náš přístup byl super vědecký, zjistili jsme si k tomu všechna potřebná data. Což jsme třeba udělali v článku Vice Guide to Shit”[5]. McInnes záhy po této éře z magazínu odešel, ale není jasné proč. On sám tvrdí, že marketing zvítězil nad obsahem a jeho čím dál více drsnější články byly trnem v oku inzerentů, což se mohlo nelíbit Smithovi, který s nimi jednal. Smith toto tvrzení popírá a říká, že kontroverzní obsah inzerenty a velké značky naopak lákal. Shane Smith dokázal inzerentům prodat zdání revolty a nekompromisní vlastní cesty, ze které neuhne. Později VICE tento princip nenaplnil, stal se obrovským mediálním impériem s vysokým finančním obratem a sledovaností. Tento krok nebyl selháním, spíše přirozeným procesem a naplněním toho, co chtěli zakladetelé v úvodu – být gigantem na úrovni velkých hráčů mediálního pole. Tato éra se dá tedy zpětně zhodnotit spíše jako samoúčelná hra, je to ovšem ale zajímavá ukázka toho, jak se dá pracovat s “obsahovým odpadem” na úrovni vysoké žurnalistiky.

Cílová skupina byla hned od úvodu nastavena na věkovou hranici od 18 do 34 let. Takzvaní “cool” lidé, kreativci, umělci, nomádi, a lidé, kteří mají jasný a vyhraněný názor na svět a baví je objevovat a zkoumat. VICE neměl být pro masy lidí, nicméně postupem času se jeho obliba prudce rozšířila. Neberme ovšem v tomto případě masovost jako hanlivé označení. Časopis si vybudoval mezi mladými lidmi silnou základnu, kterou dodnes drží.

V roce 2002 vyšlo první britské vydání časopisu VICE, čemuž předcházelo rozšíření působení VICE media do Velké Británie. Prvním editorem britského magazínu se stal Andy Capper, společně s ním stál u zrodu také Andrew Creighton, který ve VICE působí dodnes. Capper těsně po vydání britské verze časopisu v jednom z rozhovorů řekl, že by rád časopisem vnesl na mediální pole “věci, za které se můžeme stydět a nemusíme o tom zbytečně pochybovat”[6]. Otevření druhé VICE pobočky právě v Londýně má své logické důvody, především v podobné koncentraci lidí a témat jako v New Yorku, kultury a především rozvíjející se silné klubové hudební scény. V Británii již v této době vycházel časopis ID, který se zaměřoval především na módu a věnoval se i společensky rozšířenějším tématům, ale

5 WIDDICOMBIE, Lizzie. The Bad–Boy Brand, The Newyorker. Dostupné z: https://www.newyorker.com/magazine/2013/04/08/the–bad–boy–brand

6 PEARSON, Jesse. The Vice Photobook ISBN 978–0–9558015–0–1

svým stylem se podobal magazínu VICE, především svojí grafickou lehkostí a důrazem na fotografii. Magazín ID se stal legendou na podobné, ne–li vyšší úrovni jako VICE. Je ikonický svými obálkami s portréty se zavřeným lidským okem.

V roce 1994 stejně jako VICE přichází na scénu v Británii časopis DAZED, který se zabývá především hudbou, módou a uměním. Založil ho editor Jefferson Hack společně s fotografem Rankinem, který fotografoval portréty a módu. Časopis začínal v podobě černobílého složeného plakátu, velice záhy se ale vypracoval v plnohodnotný barevný časopis, který se šířil především v londýnských hudebních klubech.

V 90. letech byla již magazínová tvorba na velkém vzestupu a magazínů vycházelo opravdu mnoho. Většina z nich byla ale spíše mainstremového zaměření, málo nakladatelů mělo odvahu financovat nezávislé umělecké magazíny s obsahem “jak se jim zachce”.Proto v této době tvořil VICE, ID a DAZED tři hlavní tahouny na tomto poli působnosti. V 90. letech stojí za zmínku také ještě WALLPAPER, PAPER, JUXTAPOZ, PAVEMENT, TRASHER nebo také PLAYBOY, či ROLLING STONE.

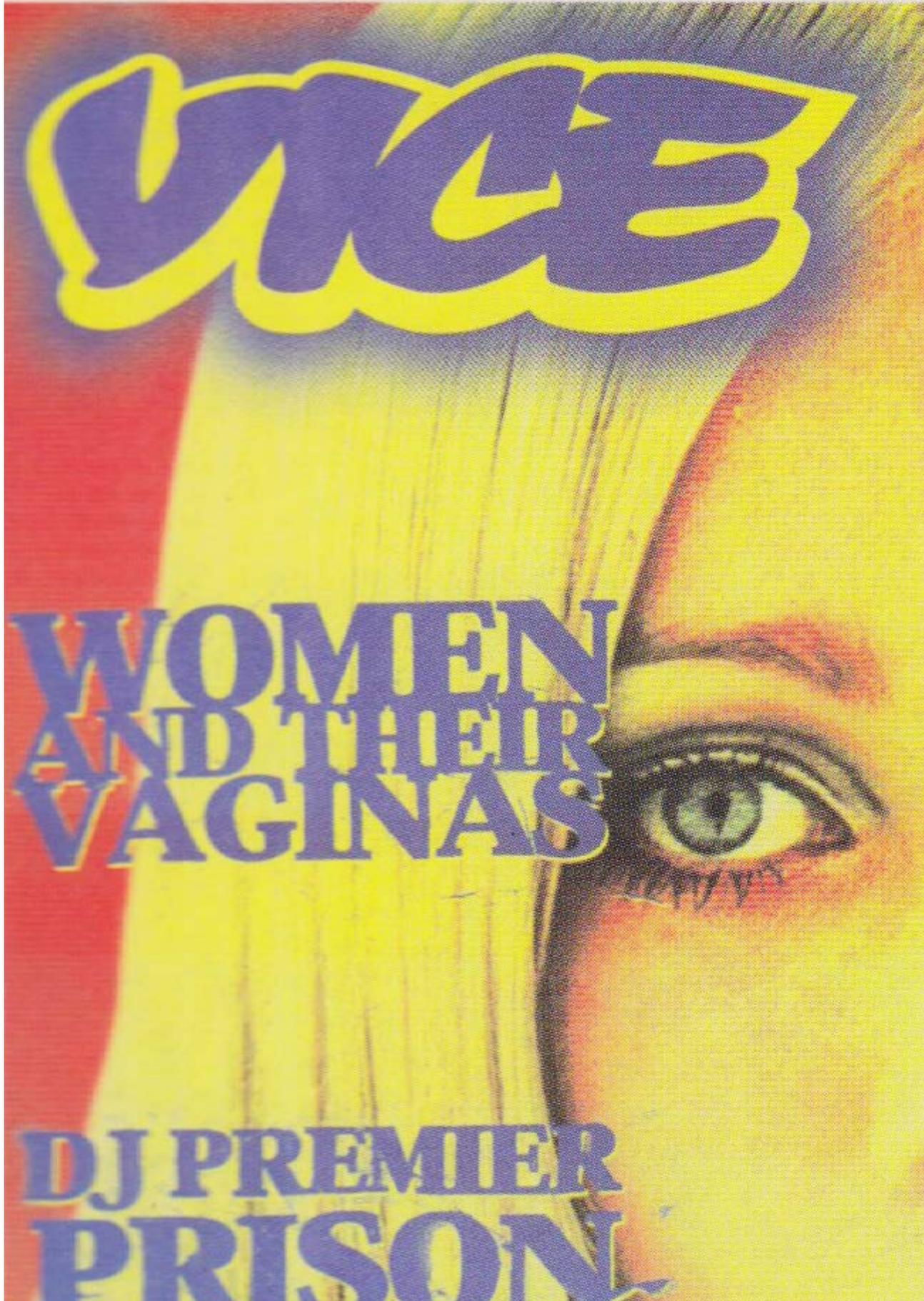

KULT VICE A PROČ?

Časopis VICE se od svých počátků vyprofiloval ve velice specifické generační médium. Stal se kultovní světovou ikonou, která reprezentuje především komunitu mladých lidí se zájmem o komunitní městské aktivity, umění a nebo subkulturní život. VICE se obsahově věnuje spíše temnějším tématům, určité slabiny, či výchylky lidské společnosti jsou pro něj typické. Bizarnost až absurdnost jsou také častými jevy, které se na stránkách magazínu objevují. Autoři se spíše snaží pokořovat hranice, kam až je možné v těchto atributech zajít, protože vědí, že to jejich čtenáři ocení. Tento fakt je zásadní odlišnost VICE od ostatních mainstreamových médií, kde naopak lidé často na základě jednoho omylu a pokusu o vystoupení ze zajetého řádu časopis odsoudí a často i přestanou odebírat. VICE si vždy zakládal na své autonomitě, ať už co se týče obsahu, tak i vizuálu a nikdy nebyl konfrontován s větší vlnou odporu u svých čtenářů, spíše naopak. Časopis často nahlíží tam, kam se běžný člověk vůbec nemá možnost dostat a podívat. Ať už se jedná o nahlédnutí do života transgender člověka, či doupě drogového kartelu, vždy je obsah něčím exkluzivní. VICE nikdy neměl za cíl být šedou myší mezi médii, ale od úplného začátku dával najevo svojí absolutní odlišnost a jedinečnost. VICE se dlouhodobě těší velké oblibě mladých lidí s alternativními kořeny, pro mnohé je ale spíše trnem v oku. Vychází to převážně z toho, že reportéři často mluví a píšou sprostě, hovorově, ve velké míře slangovým jazykem.

ALLAIN LEVITT

Žurnalistika VICE je od úplného začátku velice subjektivní, často zlehčuje vážná témata a naopak popírá realitu a nerespektuje profesní etiku a žádná pravidla. Objevuje se zde často drzost, ironie. Fotografové ve většině případů nelpí na techniku, fotografie jsou často neostré, technicky nedokonalé, což odbornější část veřejnosti pobuřuje. Obsahově se na fotografiích objevují věci, které společnost velice často tabuizuje, zametá pod koberec a ukrývá. VICE všechna tato témata rád vytahuje na povrch a narušuje tím zaběhnutá pravidla toho, co se smí a nesmí. Skoro by se mohlo zdát, že se VICE svým charakterem přibližuje k bulvárnímu médiu, ale není tomu tak, jelikož celebrity a senzace ze světa "vyšší" společnosti naprosto opomíjí, stejně tak jako jeho cílová skupina, dnešní mladá generace. Magazín by se spíše dal označit názvem subkulturní bulvárek, jež jsem zaslechl při jednom rozhovoru dvou náhodných lidí o magazínu. "Chceme abyste nás milovali, nebo nenáviděli. Prostě nechceme abyste byli lhostejní."[7] komentuje směřování magazínu zakladatel Shane Smith. Americký mediální magnát a miliardář Rupert Murdoch, který je považován za jednoho z nejvlivnějších lidí na světě před časem k magazínu vyjádřil takto: "Kdo slyšel o VICE media? Divoká, zajímavá snaha o zájem mileniálů, kteří nečtou, či nesledují zavedená média. To je globální úspěch!"[8]
Legendární ikonickou součástí časopisu jsou takzvané Dos a Donts, což je rubrika ve které jsou v každém čísle umístěny velice bizarní, skoro až groteskní fotografie věcí a lidí, které ukazují vtipnou formou jak by se lidé měli nebo neměli chovat, oblékat a žít. U všech těchto fotografií již začíná být patrný výrazný "vice styl", všechno jsou to snapshoty, fotografie jsou malé, často stažené z internetu a neplní účel jednotlivě, ale v mozaikovitém celku na celé dvoustraně. Tato rubrika je pro VICE hodně ikonická a možná také nejoblíbenější, co se zábavnosti týče. Dos a Donts jsou součástí časopisu od úplného úvodu až dosud.

Myslím si, že právě tento kult kolem časopisu je pro povědomí lidí mnohem zásadnější, než časopis sám o sobě. Většina lidí, kteří mají o VICE nějaké informace, tak ho někdy ani nečetla, nebo jen letmo prohlížela. Velké přispění ke známosti VICE

7 ADAMS, Tim, Shane Smith: I want to build the next step CNN with VICE – its within my grasp, The guardian. Dostupné z: https://www.theguardian.com/media/2013/mar/23/shane–smith–vice–interview

8 WIDDICOMBIE, Lizzie. The Bad–Boy Brand, The Newyorker. Dostupné z: https://www.newyorker.com/magazine/2013/04/08/the–bad–boy–brand

má samozřejmě rozvoj technologií, obsah vychází již řadu let online na webu, dokonce se rožšířil také například v televizní internetový kanál a podobně. Velice zásadní věc pro VICE je také kanál Vice news, což je takzvaný "inhouse" zpravodajský portál tohoto magazínu, kde jsou publikovány zprávy z celého světa. Nutno poznamenat že pod Vice od od jisté doby spadá také legendární magazín I–D.
Kromě tištěného obsahu se také VICE věnuje dokumentárním filmům, které jsou na vysoké úrovni a podávají opět zajímavá svědectví ze všech koutů světa. Za zmínku také stojí další portál s názvem Munchies, který se věnuje jídlu a taktéž spadá pod hlavičku VICE.

Výčet věcí a odnoží, kterými se tento magazín zabývá by byl opravdu dlouhý a v této práci se jimi zabývat nebudu.

DASH SNOW

VIZUÁLNÍ KULTURA VICE A FOTOGRAFIE

VICE není ani natolik průlomový grafickým designem a zlomem časopisu, jako spíše opravdu svými fotografiemi. Jednoduché ikonické logo, výrazná a často kontroverzní fotografie a jeden titulek – takto vypadá typická klasická titulka magazínu, která je v podstatě skoro od úplného počátku neměnná. Uvnitř časopisu nalezneme opět pouze jednoduchý font, klasické řádkování, nadpisy, nebo sloupky, grafický design uvnitř časopisu je opravdu srovnatelný se standardními časopisy tohoto formátu a není tedy ničím objevný. Pravý opak se dá říci právě o fotografiích, na které VICE od svého počátku velice dbal. Kombinace obsahové bizarnosti a kontroverze spojené s atraktivním expresivním formálním zpracováním z fotografií dělá samostané elementy, nikoliv pouhé doplňky k textům, jako tomu je v případně většiny mainstreamových médií.

V roce 2008 vydal VICE velkoformátovou obsáhlou knihu The Vice Photo Book, která mapuje to nejzásadnější ve fotografii, VICE magazínu. Fakt, že kniha vůbec vznikla, dává jednoznačně najevo, že jsou vydavatelé na svůj vizuální fotografcký obsah

patřičně hrdí a přiznávají, že tvoří důležitý element časopisu. Zakladarel Suroosh Alvi popisuje v úvodu knihy to, jak se vcelku rychle během úvodu časopisu samotná vizualita změnila.

“Když jsme v roce 1994 začali vydávat Voice of Montreal byli jsme spokojení, časopis byl vytištěn na levném novinové papíře a stále jsme používali kontaky negativů a manuální fotoaparáty. Kdykoliv jsme se snažili udělat něco v barvě, zájem by klesl a z fotografií by se stali sračky. Výsledek toho byl, že náš přístup k fotografiím byl extrémně užitkový a magazín vypadal opravdu špatně.” [9]

V této době časopis ještě neměl výrazné prostředky na to, aby si mohl najmout fotografa na nafocení hlavního souboru a obálky, proto se titulní fotografie často “recyklovaly” například z obalů cédéček, plakátů a podobně – tak popisuje počátky časopisu Gavin McInnes. “Vnitřek časopis vypadal, tak že naši kámoši vzali foťák a prostě něco nacvakali na téma, o kterém do časopisu zrovna psali. Když psali o prostitutkách v Montrealu, prostě vzali foťák a vyfotili jim prsa. Pokud měla prostitutka nějaké archivní fotky z mládí, když byla ještě “drugfree” dítě a byla nevinná, bylo to mnohonásobně lepší. O hodně lepší! Nikdo z nás tehdy fotografii a vizuální obsah vůbec neřešil.” [10]McInnes dodává, že probírání se krabicemi s fotkami od montrealských prostitutek bylo zpětně absolutně zásadní pro vývoj vizuální estetiky VICE – ne designem, ale nutností a nezbytností. “Když si nemůžete dovolit studio, světla a Hasselblad, proč nevzít pár krabic s fotkami vašeho objektu a publikovat je?” [11]. O pár let později, kolem roku 1997, začal VICE tisknout v tiskárně v Quebecu, kde začali používat lesklý papír a jejich přístup k samotné vizualitě časopisu se skrz tento technický posun začal transformovat. Fotografie začali strukturou papíru vypadat prokresleněji a barevněji, nebyly tolik rozpité jako na novinovém papíře, který saje hodně barvy a nikdy nepodá fotografie v takovém tonální rozsahu a ostrosti. Tvůrci se tedy až od tohoto momentu začali pořádně zajímat o fotografie, které magazín publikoval a začali vytvářet identitu, kterou známe dnes. Začala se aplikovat více jednoduchost a přímočarost, jak v grafické designu, tak ve fotografii. Jako kdyby tvůrci časopisu zjistili,

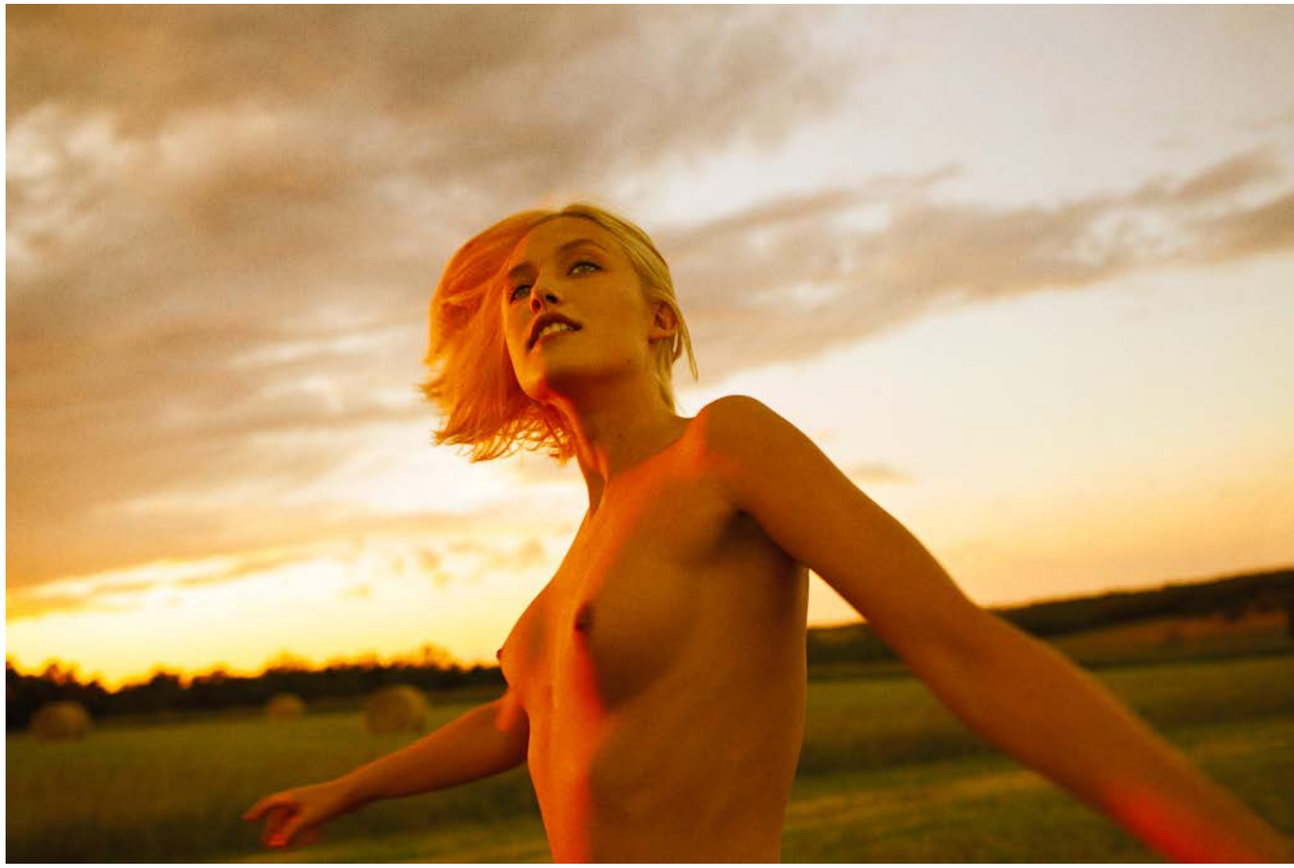

RYAN MCGINLEY

9 PEARSON, Jesse. The Vice Photobook ISBN 978–0–9558015–0–1

10 EROR, Aleks. VICE CoFounder to Fox News Troll, Magazín Highsnobiety. Dostupné zde: https://www.highsnobiety.com/2017/02/17/gavin–mcinnes–vice–cofounder/

11 PEARSON, Jesse. The Vice Photobook ISBN 978–0–9558015–0–1

že kvalitní obsah, který diváky zaujme na první pohled, kolem sebe nepotřebuje zbytečnosti. V roce 1998 se tedy začala definovat vizuální identita, kterou magazín drží dodnes a za 20 let nezměnila takřka svoji podobu. Po přesunu kanceláří do NewYorku začal magazín vydělávat peníze, a tvůrci si tedy mohli již dovolit začít částečně platit fotografy a částečně stále těžit z “odpadového” obsahu od svých kamarádů a náhodných lidí. Začali spolupracovat s tehdy již známým fotografem Terry Richardsonem a také s tehdy neznámým Ryanem McGinleym nebo Dashem Snowem. Probírali se krabicemi jejich fotografií a přiřazovali je k článkům s absolutní bezstarostností. Obsah se přejímal také od mladých lidí a studentů, jejichž obsah byl mnohem odvážnější. “Najednou jsme seděli mezi horami brutálně upřímných, zábavných, sexy, podivných, násilných, smutných, strašidelných, ale opravdu hlavně zábavných fotek.” VICE se netají tím že byl za publikování kontroverzních fotografií, několikrát žalován, ale zároveň přiznává, že ona “skutečně skutečná realita” jejich obrazů, je to, co dodnes definuje VICE.

I s nástupem spolupráce s fotografy byl preferovaný styl ale stále spíše takzvaně “point and shoot” neboli v překladu zaměř a fotografuj. Snapshotová estetika, která v úvodu pramenila právě z toho, že nebyly peníze na “reálné” fotografie, se drží v magazínu v podstatě dodnes, jen se prolíná i s jinými estetickými přístupy. “Myšlenka inscenovaných fotografií se posouvala dál a dál do sféry “ne”, dokud nebyla zcela zapomenuta”[12] popisuje McInnes. Snapshotová metoda, kterou magazín ve svých fotografiích od počátků do teď preferuje, je založena především na autenticitě, nepřipravenosti, náhodě a upřímnosti dané scény. V rámci tohoto vnímání se autoři také odprošťují od přemýšlení nad technikou fotografování a prostě zaznamenávají, co vidí, ale především doslova to, co se děje kolem nich. Tato snapshotová metoda sebou nese jistá rizika, a to především v obrazové nadprodukci, kdy autoři vytvářejí opravdu obrovská množství fotografií, což dříve rozhodně neplatilo. U okamžiků, u nichž dříve byla pořízena jediná fotografie nebo vůbec žádná, dnes fotografové vyfotografují desítky, či stovky fotografií. “Fotografie reprodukuje donekonečna to, co se stalo pouze jednou: je mechanickým opakováním toho, co se existenciálně nikdy opakovat nemohlo”[13] konstatuje Roland Barthes. Skutečně skutečná realita bez mnohých přikrášlení je podle mého názoru

12 PEARSON, Jesse. The Vice Photobook ISBN 978–0–9558015–0–1

13 BARTHES, Roland : Světlá komora. Poznámka k fotografii, Praha : Fra, 2005, s.13.

opravdu to stěžejní označení, čím se vizuální VICE kultura definuje. Mimo formální přístup se v této snapshotové metodě odráží samozřejmě také obsah, který reflektuje většinou nějakou skupinu lidí, přičemž autor je její součástí a my jako diváci nahlížíme na život, který tito lidé opravdu žijí. Fotoaparát nevnímají. Často se v magazínu objevují kontroverzní témata drog, pouličního života, sexuality a jiných temných věcí, které společnost spíše tabuizuje.
Časopis svojí vizuální opravdovostí tehdy nastavil drsné zrcadlo nablýskaným lifestylovým časopisům na lesklém papíře, které se tyčily na předních regálech v obchodech. Mezitím, co se časopisy jako Rolling Stone nebo Playboy snažily lidi odvést od reality a ukazovat jim pouze krásu, úspěch a slávu, VICE je naopak snažil do reality vracet a ukazovat jim život takový jaký je. Vizuálně se VICE ostatním médiím naprosto vymykal a naopak zobrazoval věci, co ostatní média vůbec nezajímalo. To vše je narušeno obracením principů – krásu zobrazovat nechutně, ošklivou věc naopak krásně. Těmito atributy se VICE od ostatních médií již na první pohled odlišoval.

Přístup VICE je stěžejní také v tom, že publikací ojedinělých fotografických prací, začal legitimizovat tyto okrajové způsoby vnímání. Začal legitimizovat fotografy, kteří pro ně takový obsah vytvářeli, tudíž tito autoři poté případně dostali práci i v jiných časopisech nebo byli osloveni velkou značkou. Magazín začal na své stránky předkládat divákům umění, o kterém si všichni mysleli, že na stránky časopisů nepatří a tím ho začal uznávat, protože VICE už byl mezi lidmi pojem, který znali. Tato legitimizace vynesla mnoho autorů během pár let na výsostné postavení v branži a především z nich utvořila autory, kteří nemusí “volnou tvorbu” schovávat do šuplíku, ale mohou se jí naopak prezentovat za účelem získání zakázek.

Dnes svým způsobem Vice připomíná spíše artové “ziny”, které jsou většinou zaměřeny spíše na intelektuální alternativní obsah, přehnaná kontroverze z dob počátků časopisu již zmizela a objevuje se v hodně omezené míře. Ve fotografické tvorbě se časopis soustředí také spíše na prezentaci zajímavých a kvalitních souborů s inteligentním přesahem, nikoliv o šokování za každou cenu. Z punkového časopisu se stal spíše časopis pro intelektuály a hipstery, kteří už nejsou tak divocí jako v 90. letech, ale jde jim spíše o poznávání a rozmanitost. Magazín došel ke značnému uklidnění, co se obrazu týče, pro pamětníky

divoké VICE éry došlo asi spíše ke zklamání, pro dozrávající mileniály naopak vznikla hodnota, kterou možná hledají.

Grafika časopisu se od počátků magazínu z části proměnila, ale základní styl a směřování zůstaly takřka identické. Je to samozřejmě dané z velké části přirozeným vývojem stylu a přístupu ke grafice. Když se podíváme na průřez jednotilivými čísly za celou historii, vidíme velice znatelný posun. Z počátku se VICE tvářil jako brakový nebo béčkový časopis pro mladé, co má velké ambice, ale neumí je bohužel moc naplnit. Čísla byla hodně chaotická, neměla moc jasný koncept. Editor českého VICE jeho počátky přirovnává například k českému časopisu pro mladistvé Bravo. Postupem času došlo ke značnému zjednodušení a ucelení grafické stránky na velice jednoduchou typografii a zaměření se na fotografii, která začala tvořit velice důležitou linku časopisu. Z VICE se začal stávat “cool” magazín, co má vytříbený styl a začíná udávat trendy.

Od roku 2001 začal VICE vydávat také speciální fotografické číslo, takzvané Photo Issue. Vychází jednou za rok, a oproti běžným číslům je vytištěné ve formátu A3. Je to přehlídka fotografických souborů z celého roku. Fotoeditoři vybírají jak fotografické soubory, které se objevily v jednom z dvanácti VICE vydání za uplynulý rok, ale také zde publikují své nové objevy na poli fotografie. Fotografie jsou velké, často přes celé dvoustrany a číslo je vytvářeno po dobu celého roku, kdy prochází velkou selekcí a v podstatě i kurátorským zásahem. Přirovnal bych Photo Issue ke katalogu z výstavy, a to jak kvalitou tak i obsáhlostí. První Photo Issue vytvářel právě především Ryan McGinley, který byl tehdy fotoeditorem VICE a byl to on, kdo inicioval vznik tohoto speciálního fotografického čísla.

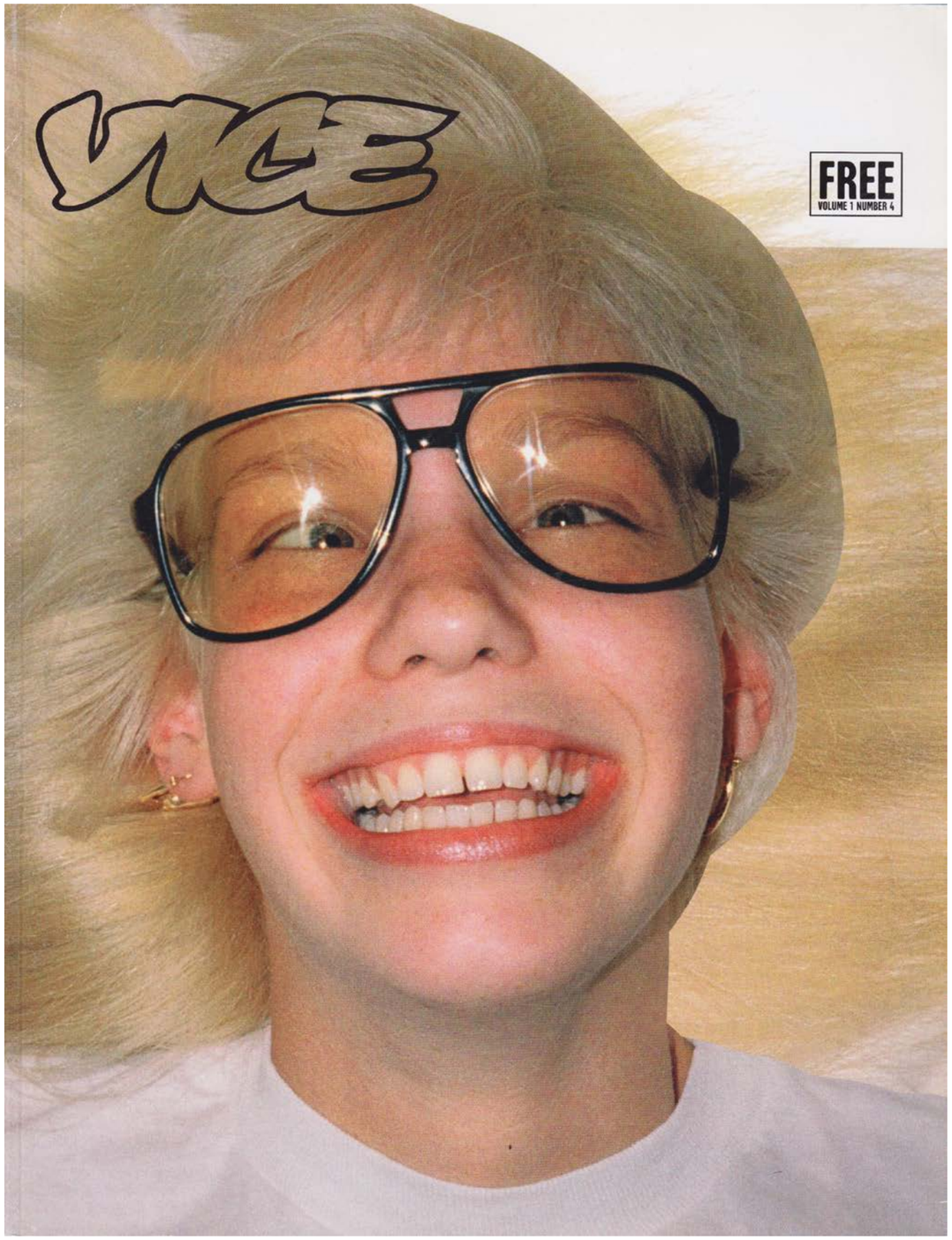

VICE 2004

ŽÁNRY

Žánrově se ve fotografii VICE příliš nevymezuje, autoři rádi žánry prolínají, stojí zde vedle sebe inscenovaná fotografie s dokumentem, móda doplněná o portrétní záběry z různých subkultur apod. Dalo by se ale říci, že mezi hlavní proudy, kterými bych se chtěl zabývat patří:

DOKUMENTÁRNÍ FOTOGRAFIE A FOTOŽURNALISMUS
MÓDNÍ FOTOGRAFIE
HUDEBNÍ FOTOGRAFIE

Ve VICE magazínu platí jedna zásadní věc, a tou je to, že žánr není omezen tématem a obsahem, či naopak. Dále platí to, že časopis nemá jasnou strukturu (hlavní rozhovor, editorial a tak dále) a proto rozhoduje opravdu spíše autorské zpracování než škatulkování, zda daný autor fotí lépe portréty, módu, nebo dokument. Hranice mezi žánry se v magazínu záměrně smazávají, editoři se soustředí spíše na výsledný dojem, než na to, zda fotografie splňuje parametry daného žánru. Dalo by se dokonce polemizovat nad tím, zda by nešlo dokonce nazývat obsah magazínem samotným “VICE” žánrem který definuje to, že popírá jakékoliv přístupy a zobrazuje realitu takovou, jaká je prostředky, které jsou zrovna dostupné. Jisté odproštění se od škatulkování a parametrů fotografie je pro VICE charakteristické. Proto je podrobnější pohled a rozdělení žánrů v magazínu spíše zajímavou sondou, jak se dají dané kategorie posouvat dál a pracovat s nimi. Ve VICE magazínu nemůže nikdy člověk očekávat, že dostane něco, co dobře zná. Při bližším ohledání výše zmíněných kategorií se opět dostáváme spíše k tomu, že magazín si vytvořil natolik ikonické vizuální prostředky, že je v podstatě jedno, do jaké kategorie zrovna dané fotografie spadají.

JÜRGEN TELLER

DOKUMENTÁRNÍ FOTOGRAFIE A FOTOŽURNALISMUS

Žánr fotožurnalismu a klasického dokumentu byl ve VICE dlouho odmítán, respektive se autoři spíše báli svůj obsah tak nazývat a postupem času zjistili, že vlastně fotožurnalistický obsah vytvářejí. “Témata jako například Afghánistán za vlády Talibanu, nebo ženy v izraelských obranných silách byly doplněny o reportážní fotografie a my jsme zjistili, že to je žurnalistika podpořená fotografiemi, takže asi fakt děláme i fotožurnalismus”, dodává se smíchem bývalý editor magazínu Jeff Pearson (The Vice Photobook). Tato počáteční ignorance fotožurnalismu pramení zejména z toho, že se většinou tento druh fotografie pojí s klasickým pojetím médií a žurnalistiky, které VICE od samého úvodu striktně odmítal a naopak chtěl vytvářet obsah, který jde proti tomuto směřování. Teprve až když VICE začal více aplikovat imerzivní žurnalistiku, začal klást i větší důraz na žánr fotožurnalismu. Pojem imerzivní žurnalistika (nebo také Gonzo žurnalistika) představuje styl, kdy píšící autor záměrně pracuje se svou osobností, kterou nechává pronikat do dějů a záměrně ovlivňuje situace. Výsledný text je spíše o zážitcích než o reálných faktech. Inspiraci se tehdy autoři vzali z jedné z prvních knih George Orwella Down and out in Paris and London nebo The Road to Wigan Pier a také z dokumentárních filmů Fredericka Wisemana a bratrů Maysleových. Tito autoři si zvolili vždy téma a nějaký čas žili doslova uvnitř něj, překryli dokumetární subjekt svým vlastním prožitím daných situací. Proniknutí do hloubky daného tématu a jeho prožití se stalo stěžejním i pro dokumentaristiku, kterou začal VICE aplikovat. Reportéři vyráželi na několik týdnů nebo měsíců například do indiánské rezervace v Montaně, nebo do chudých městeček poblíž Apalačských hor. Při vytváření těchto imerzivních reportáží byl přítomen i fotograf, který měl za úkol primárně pořizovat momentky všeho, co se děje kolem. “Chtěli jsme se vždy vrátit se stovkami roliček filmů a audio pásek. Výsledné reporáže v magazínu působily, doufáme, spíše jako dokumentární filmy, než klasický formát reportážního či dokumentárního textu”, říká zpětně jeden z reportérů. (the vice photobook) Dá se tedy říci, že v dokumetární fotografii ve VICE se objevují

podobné principy jako v ostatních žánrech, které se v magazínu objevovaly. Fotografický styl dokumentu je úzce napojený na imerzivní žurnalistiku, která je v magazínu aplikována dodnes. Fotografie často působí jako letmé momentky, jejich technická kvalita nehraje hlavní roli. Jde zde především o to dostat se s fotoaparátem na místa, kam se oko diváka nemůže podívat a dané události zachytit co nejpřirozeněji a bez formálních přikrášlení. V návaznosti na zmínku o působení fotografií společně s texty jako dokumentání filmy, je nutné poznamenat, že VICE po roce 2002 začal ve velké míře natáčet dokumentární filmy které posléze divákům zprostředkovával na internetu. Dnes po přesunu většiny obsahu na internet tvoří tyto dokumentání filmy jednu z hlavních větví obsahu magazínu. Mezi nejznámější patří například návštěva zakladatele Shana Smithe v Severní Koreji, jež byl jeden z prvních filmů, které vytvořily.
Mezi nejčastější přispěvatele do magazínu v rámci dokumentární tvorby patřili především fotografové jako Jamie – James Medina, Patrick O’dell, Jerry Hsu, Tim Barber, Stacy Kranitz, Alex Sturrock, nebo Alain Levitt.

Mezi nejznámější a nejvíce vyčnívající jméno patří rozhodně Jamie – James Medina, který byl známý svojí fotografickou posedlostí a neúnavností, když trávil celé týdny nebo měsíce intezivního času s různými komunitami nebo subkulturami, především s různými kriminálními živly a gangy. Později Medina také hodně cestoval a přinášel pro VICE svědectví z různých koutů světa, jako například Súdánu, nebo Severní Korei. Jamie se zabýval také fotografováním hudby, především Grime scény, díky svému londýnskému původu. Stal se součástí této kultury a pořídil tak velice osobité fotografie ze zákulisí londýnských klubů. Po dlouhou dobu byl také “neoficiálním oficiálním” fotografem známého anglického hudebníka Peta Dohertyho.

Za zmínku stojí rozhodně také Patrick O’dell (jeden z bývalých fotoeditorů VICE), který se věnoval především sociálním tématům v Americe. Známé jsou například jeho fotografie, kterými vyplnil jedno z VICE čísel pojmenované The mental issue, kdy fotografoval lidi s různými duševními onemocněními v Illinois, nebo fotografie původních amerických indiánů.

V návaznosti na legendární rubriku VICE pojmenovanou Dos and Donts je třeba zmínit také autora Alaina Levitta. Alain byl hlavním přispěvatelem do bizarní rubriky Dos and Donts

a fotografoval podivné jevy a situace každodenního života. Levitt se nejčastěji procházel v New Yorku po East Village a fotografoval snapshotové street záběry. Byl klíčovým fotografem pro VICE v letech 2000 – 2002, kdy magazín procházel krizí a Levitt byl v těchto letech jeho nejvytíženějším fotografem. Levitt se později stal velice populárním street fotografem, především díky své schopnosti rychle zachytit běžné okamžiky života, které působí jako snadno zachycené momentky, ačkoliv z většiny vůbec nejsou.

JERRY HSU

Veronica wears a cape by Heatherette; T-shirt and hot pants by American Apparel.
Jonathan (in the Navy for 1 year) wears a shirt by Pengiun; jeans by Perry Ellis; shoes by Avirex; watch by G-Shock.

DANIELLE LEVITT

MÓDNÍ FOTOGRAFIE

Žánr módní fotografie nebo také “fashion” má v magazínu široké zastoupení, ačkoliv v úplném úvodu z něj tvůrci časopisu měli trochu strach a opovrhovali jím. Byla to právě fotografka Danielle Levitt, která ukázala tehdejším autorům časopisu cestu, kterou lze uplatnit pro módní fotografie v jejich magazínu. S důrazem na autenticitu pro časopis vlastní začali postupně ve VICE publikovat módní příběhy, které měli blíže spíše k dokumentarismu a fotožurnalistice, než ke klasickým líbivým fotografiím, které mají za účel ukázat divákovi určitý styl nebo trend. VICE nikdy nechtěl publikovat tyto fotografie, proto se i v módě snažil vyhnout hlavnímu proudu módní fotografie. Takové fotografie většinou divákovi ukazují, jak může on sám v daném oblečení vypadat, cítit se a co tím může dávat najevo okolí. Většinou navazují na nějaký aktuální trend, často jde o přímé reklamní napojení na značku. Tento přístup VICE vlastní rozhodně není. Časopis nechce lidem ukazovat prvoplánovou cestu, naopak i v módě se snaží spíše ukazovat různé výchylky, okrajovou společnost, subkultury a podobně. Jesse Pearson v knize The Vice Photo Book říká následující: “Nikdy jsme se nestarali o oblečení jen kvůli jeho původu. Vždy když děláme fashion, snažíme se najít nějaký přesah, nebo položit další otázky kolem, aby to bylo pro nás něčím zajímavé. Ať už to byla jednoduchá a pitomá věc jako obléknout malé kočky do malých oblečků vyrobených známým módním designérem a nebo něco drsnějšího, jako například portréty dospívajících uprchlíků v oblečení, které si sami vybrali. Obsah souborů se odvíjí hlavně od témat našich čísel.”

Módní fotografie byla pro magazín vždy zajímavý důvod k tomu dělat něco, co se více přibližuje ucelenému fotografickému příběhu. Fotografie působí velice přirozeně, módní styling na nich je velice nenápadný, oproti klasickým módním fotografiím, které jsou často přehnané, moc výrazné a nápadně stylizované. Pro magazín šlo o výzvu prozkoumávat témata, která by do svých klasických článků nezařadil. Autoři začali zkoumat například newyorské gangstery a bikery, publikovat módní sérii z erotických nočních klubů v Nevadě, nebo portréty iráckých žen

v burkách, v kombinaci se západním oblečením. Módní témata ve VICE vždy nějakým způsobem vycházela z reality, kterou fotografové posouvali svým pohledem a zásahem někam o kus dál. Tento princip aplikovala v časopise především fotografka Daniele Levitt, která po dlouho dobu určovala směr magazínu v rámci módní fotografie (více o Danielle Levitt v další kapitole). Později i VICE začal dělat také klasičtější líbivé módní příběhy, které pro ně začal vytvářet především jejich oblíbený fotograf Richard Kern. Přiblížení ke klasické fashion fotografii zde nastalo především v rámci formy a technikého vyjádření, obsah byl stále často velice okrajový a kontroverzní. Kern takto fotografoval například velice romantizující soubor s lesbickým párem, nebo pár mladých gay skateboardistů. “Takže jo, ve VICE jsme později začali praktikovat s třídat obě metody zároveň. Reportážní základ, který doplňujeme o oblečení a drobnou stylizaci, tak i nádherný obsah, na který se můžete podívat a říct si aaaachhh..” dodává bývalý foto editor Jesse Pearson.

“Prostřednictvím fotografie nikdo nikdy nenalezl ošklivost. Mnozí tak ale objevili krásu. Kromě případů, kdy je fotoaparát použit k dokumentaci či jako součást společenského rituálu, je to, co nutí lidi fotografovat, snaha shledat něco krásným. Nikdo nevykřikuje: “To je ale ohavné! To musím vyfotografovat!” A i kdyby to řekl, znamenalo by to jen: “ Tak ohavná věc mi připadá…krásná”[1] říká Susan Sontagová.V návaznosti na to je nutno podotknout, že jedním z důležitých atributů módní fotografie ve VICE je také téměř naprostá absence profesionálních modelek. Na fotografiích se naopak objevují obyčejní lidé, často jsou zvýrazňovány i jejich nedokonalosti, z kterých fotografové vytváří jejich přednosti. Podobný princip aplikuje americká značka oblečení American Apparel, která je i stylově VICE velice podobná.

1 SONTAG Susan: O fotografii , Praha: Paseka, 2002,s.80.

DANIELLE LEVITT

HUDEBNÍ FOTOGRAFIE

Žánr hudební fotografie je ve VICE magazínu definovaný především hlubokým zájmem o hudební fanoušky a s tím spojené subkultury. Nejedná se v tomto případě o klasické pojetí žánru, kdy jsou především portrétované kapely a zpěváci, což známe například od proslulého Antona Corbijna, nebo fotografie na alba desek a podobně. Fotografové, kteří se zabývají hudbou ve VICE magazínu, zachycují především zákulisí koncertů, tour kapel a především právě fanoušky, kteří se sdružují kolem svých milovaných ikon. Většinou se jedná o ikonické příznivce jednoho hudebního žánru, jako například punk, metal, techno nebo rap. Hudební fotografie se objevovali hojně v britském vydání VICE, především díky tamní klubové scéně, která vytvářela velice atraktivní prostředí pro fotografy, kteří zde zachycovali snímky, na kterých se objevuje londýnská mládež, drogy, ale také oblečení, na kterém si tito lidé dávali hodně záležet. Jedním ze stěžejních souborů tohoto žánru je projekt Skins and Punks od britského fotografa Gavina Watsona, jež VICE později vydal jako obrazovou publikaci. Soubor je velice intimní dokument, který zobrazuje, jaké to bylo vyrůstat ve Velké Británii v 80. letech. Soubor ukazuje nahodilost a neklid, v němž se Spojené Království v těchto letech nacházelo. Margaret Thatcher byla premiérkou, zuřila válka o Falklandské ostrovy a sociální nepokoje dominovaly novinovým titulkům. Vedle těchto událostí gangy dětí střední třídy na předměstích žily své životy, poslouchaly především ska a punk a předstíraly, že okolní svět neexistuje. Fotograf Gawin Watson, byl jedním z takových dětí a v těchto letech nafotil svůj ikonický soubor. Tím, že byl fotograf sám součástí komunity pankáčů, vznikl neuvěřitelně intimní pohled do této subkultury, divák si často připadá, jako by byl opravdu součástí scén a událostí, které vidí na fotografiích. Fotografie zobrazují perfektně nejen éru, ve které byly pořízené, ale také kouzlo, kterým je punk opředený. Na fotografiích vidíme spoustu divokých zuřivých okamžiků a na druhé straně naopak velice romatické a krásné intimní momenty. Režisér Shane Meadows v knize Skins and Punks dodává: ”Tato nová selekce fotografií je o krok napřed a slouží lidem k lepšímu porozumění této nepochopené éry mladých lidí. Gavinův soubor je oproti jiným úžasný v tom, že má nejenom styl ale má také nepřeberné množství materiálu a obsahu, který většině fotografů chybí. Tyhle fotografie mají nejenom obsah, ale také obrovskou duši.” [2]

GAVIN WATSON

2 WATSON, Gavin: Skins and Punks. PowerHouse Books, 2008, ISBN: 978–0–9558015–2–5

FOTOGRAFOVÉ

Magazínem prošlo za jeho historii opravdu mnoho fotografů. Hned na úvod je nutno říci, že VICE se tímto hodně liší od normálních mainstreamových časopisů, kde je spíše standardem zajistit si tým kvalitních fotografů, kteří budují konstantní image časopisu, je snaha o to, aby fotografie byly stylově ucelené a podobné. V tomto je VICE, jako ve většině ohledů, opravdu velice otevřený. V časopise se vystřídalo obrovské množství jmen, v podstatě zde nefunguje vůbec pravidlo kmenových fotografů. Fotoeditoři se snaží objevovat a oslovovat nové lidi, nebo je alespoň často střídat, rozhodně zde nejde o žádný stereotyp. Když jsem při psaní práce listoval VICE magazíny, opravdu jsem nenašel, že by se za celou historii časopisu mnoho jmen opakovalo. Určité dekády měly samozřejmě své oblíbence a hvězdy, které pro časopis fotografovily více než ostatní. Nicméně jsem naopak narážel neustále na nová a nová jména a byl jsem překvapený, kolik jich zde opravdu je. Magazín tedy opravdu slouží jako jistá platforma pro nové autory a “zkusit” to může takřka každý, kdo projeví kvality dosahující časopisu. Neznamená to ale, že dostat se se souborem nebo editorialem do časopisu je jednoduché. V začátcích, kdy si časopis teprve svůj styl budoval, to bylo hodně o náhodách a zkouškách, editoři se často nadchli pro výrazný neznámý soubor a celý ho otiskli. Fotografové, kteří v té době začínali přispívat do VICE, popisují většinou začátky spolupráci tak, že ukázali editorovi krabici svých zvětšenin, on si nějaké vybral, oskenoval a následně publikoval. Pro

hodně fotografů byla spolupráce s magazínem stěžejní v tom, že jim umožnil publikovat volné projekty a ukázat lidem svůj názor a pohled na svět. Na základě této svobody se hodně autorů dostalo skrz tuto možnost posléze k dalším kontraktům, ať už s magazíny, nebo galeriemi.

Aktuální fotoeditorka amerického VICE magazínu popsala v rozhovoru pro magazín Format proces, který předchází případnému přijetí fotografa do VICE. Elizabeth Renstorm pracovala před VICE například pro magazín Time nebo The Newyorker. Renstorm se stala editorkou v již novodobé éře časopisu a když srovnáme její názor s dřívějšími editory (Tim Barber, Jesse Pearson a tak dále), nalezneme zde podstatné rozdíly. Dá se říci, že dříve editoři opravdu spíše nahodile zkoušeli nové fotografy, zkoušeli co funguje a co ne a často se nechali unést a publikovali fotografie, které byly posléze veřejností odsouzeny. Hranice mezi tím, že se fototografie stanou hitem nebo že budou označeny za “trash” neboli odpad, zde byla velice tenká. Většina fotografů se kterými spolupracovali, byly kamarádi kamarádů a kontrakty vznikaly opravdu velice rychle a namátkově. V dnešní době se již editoři rozhlížejí globálně po celém světe a hledají fotografy, kteří zapadnou do stylu časopisu, který je doposud založen především na autenticitě a opravdovosti. Níže je pět zásadních pravidel, které aktuální editorka Elizabeth Renstorm doporučuje mladým fotografům, kteří mají zájem o publikaci svých fotografií ve VICE, nebo v jiném magazínu.

Soukromé volné projekty
“Vždy mám raději, když za mnou fotograf přijde se svým volným projektem, ne s komerční prací, ať už módní či magazínovou prací. Abych mohla aplikovat jeho vizi ve story pro magazín, musím znát opravdu to co ho zajímá a čemu se opravdu věnuje.”

Žádný “parachute” žurnalismus
“Je dobré, když mohu říci že fotograf i fotografovaný byly vzájemně propojeni a ani jedna strana neměla s ničím problém. Myslím, že by obě strany měly mít určitou míru senzitivity, fotograf byl spokojen s dobrým výsledkem a fotografovaný s určitou možností sdělit světu co má na srdci, nebo co se v jeho okolí děje.”

Editoři mají své oblíbené věci, ale nenechte se tím zastavit, buďte co nejvíce kreativní a jiní
“Musím se přiznat, že mám své favority – miluji zajímavá zátiší a podívné lynchovské interpretace obyčejného života, jsem ale zároveň otevřená novým věcem, které neznám. Každý máme své zkušenosti a z něčeho vycházíme a je skvělé mezi sebou sdílet jejich rozdílnosti. Ve VICE je stěžejní publikace nových, neotřelých věcí.

Vezměte si časopis a podívejte se do něj
“Ačkoliv jsem říkala, že je dobré přicházet s novými nápady, zároveň by autoři měli mít aspoň nějaké povědomí o tom, co se v magazínu publikuje a jaký směr se snaží udávat.”

Už žádná “lifestyle” fotografie
“Dokážu se někdy zasmát nad fotografiemi z takzvaných fotobank, ale v žádném případě to nechci vidět na volných stránkách magazínu. Lifestyle fotografie pro propagaci nějaké značky patří někam jinam.”

V této práci se nebudu zabývat výčtem všech autorů, ale pouze těmi nejznámějšími a nejzásadnějšími fotografy, kteří měli vliv na celkové směřování časopisu a jsou charakterističtí pro určité období jeho existence. Jistě existuje monoho dalších, kteří byli pro magazín něčím charakterističtí, tímto se jím omlouvám, že je v této práci nemohu zmínit.

Přední fotografové VICE magazínu

DASH SNOW
RYAN MCGINLEY
TERRY RICHARDSON
RICHARD KERN
ROE ETHRIDGE
JERRY HSU
DANIELLE LEVITT
PATRICK O’DELL
JAMIE–JAMES MEDINA
TIM BARBER
GLYNNIS MCDARIS
PETER BESTE
ALAIN LEVITT
JAIMIE WARREN
PETER SUTHERLAND
NICHOLAS ZINNER
ALEX STURROCK
CHRIS NIERATKO
ED TEMPLETON
A DALŠÍ.

DASH SNOW

Dash Snow byl jeden z prvních zásadních fotografů, kteří začali ve VICE publikovat své fotografie. Dash Snow byl umeleč v mnoha ohledech, začínal jako graffiti writer pod jménem Sace, byl malíř koláží a postupně skrz Ryana Mcginleyho došel k fotografii. Dash údajně říkával, že začal fotografovat, aby si pamatoval, co včera dělal. Dash Snow byl démonický člověk. Jeho život se odehrával především v noci, byl plný večírků, drog a dalších lidských neřestí. Styl jeho života se zásadně odrážel na jeho fotografiích. Dash Snow fotil svůj život a lidi kolem něj, vytvářel tak neskutečně syrové fotografie dokumentující uměleckou a graffiti scénu devadesátých let v New Yorku. Fotografoval neustále, svoje každodenní dobrodružství, která se odehrávala z minuty na minutu. Dash nevycházel z domu takřka nikdy bez fotoaparátu, svůj polaroid a několik balení filmů měl údajně vždy u sebe. McGinley v rozhovoru pro VICE říká, že jejich velká inspirace byla kniha American pictures od Jacoba Holdta. Fotografie v knize zachycují obyčejné životy na americký předměstích, černošské obyvatelstvo a nebo také výjevy z venkova. Forma fotografií je velice syrová, jsou fotografované s bleskem a jsou hodně autentické. Dash Snow se knihou nechal inspirovat z velké míry, což dokazují jeho fotografie – syrové situace, které evokují záblesky z naší paměti, když na něco vzpomínáme. Jeho fotografie představují takzvané “flashbacky” v jeho mozku a zmrazené vzpomínky ovlivněné drogovými stavy, ve kterých se permanentně nacházel. Autor intuitivně zachycoval dění kolem sebe, neřešil kompozici ani techniku fotografie. Fotografoval převážně na polaroid, jeho snímky jsou často poškozené, hodně z pořízených fotografií se také ztratilo. Na jeho fotografiích je vidět často nahota, užívání drog, sex, nebo různé obscénní situace jakéhokoliv charakteru. Dashovi fotografie byly ve většině případů pořízené na večírku pod vlivem drog a nebo na ulicích New Yorku, kde se poflakoval se svými kamarády. Jeho život a tedy ani tvorba nebyly o takřka ničem jiném. Nahlížímě zde do prostředí newyorských večírků tehdejší umělecké scény a fotografie jsou čistým svědectvím o této společnosti a éře. Dash Snow spolupracoval s VICE právě v uplných začátcích a velice ovlivnil jeho budoucí vizuální směřování, co se týče fotografie. Jeho stopa je v magazínu

patrná dodnes a pro časopis bylo jeho (ačkoliv krátké) působení klíčové. Jeho polaroidy, na kterých zobrazoval graffiti a jiné pouliční subkultury, se staly legendárními a ve své době se Dash Snow stal opravdovým miláčkem newyorské kulturní scény. Jako modelové mu vždy sloužili jen jeho kamarádi a nikoho nikdy nijak nestylizoval, autenticita a syrovost byla hlavním prvkem jeho fotografií. Byl fotografováním posedlý. Vidění světa Dashe Snowa samozřejmě hodně ovlivnily drogy, na které také nakonec doplatil a ve věku 27 let se předávkoval heroinem v hotelovém pokoji ve vaně. Zbyly po něm desítky krabic plné polaroidů, které velice ojedinělou formou zachycují tehdejší mladou scénu v Newyorku.

DASH SNOW

RYAN MCGINLEY

Dalším z autorů, kteří od počátku fotografovali pro VICE, je Ryan McGinley.
Ryan McGinley byl úzce napojen na Dashe Snowa, byli to dobří kamarádi a dokázali si skvěle předávat své zkušenosti co se týče fotografie a umění. McGinley v jednom z rozhovorů právě pro VICE uvádí, že ho osoba Dashe Snowa absolutně fascinovala, chtěl být jako on a přinášel mu spoustu inspirace pro jeho tvorbu[3]. Jejich vztah měl v sobě určité nezaměnitelné kouzlo a něco magického. Trávili spolu hodně času, hlavně na večírcích a na ulicích, kde se poflakovali s lahví whiskey a colou, jak říká McGinley. Tyto společné prožitky pak také zachycovali na fotografiích a vzájemně je spolu sdíleli. Jejich fotografie se rozhodně prolínají tématicky, objevují se na nich často stejní lidé, mají podobnou náladu. McGinley je od Snowa odlišný ale formou fotografií, jeho snímky jsou mnohem více technicky dokonalé a více kompozičně promyšlené. McGinley fotil hlavně na fotoaparát Yashica T6 a také na polaroid.

McGinley začal studovat Parsonovu univerzitu a zde také začal fotografovat. Jako jeden ze svých prvních souborů vytvořil na univerzitě sérii s názvem Kids are allright, která pomocí velice subjektivních a osobitých portrétů zobrazovala lidi z městských subkultru, skatery, umělce, homosexuály a podobně. Z této série vytvořil také knihu a soubor byl posléze vystaven v jedné menší newyorské galerii. Kurátorka výstavy Sylvia Wolf řekla o McGinleym následující: “Skateboardisté, hudebníci, graffiti umělci a homosexuálové v této rané práci pana McGinleyho vědí, co je to být fotografován. Osoby na fotografiích předvádí, to jací doopravdy jsou, a to s patřičným sebevědomím. Jsou důvtipní vůči vizuální kultuře a uvědomují si, jak může být jejich totožnost nejen sdělena, ale vytvořena. Velice otevřeně spolupracují”[4]. Myslím že tyto slova jsou pro McGinleyho tehdejšího tvorbu velice charakteristické. Fotografoval tehdy své kamarády a život kolem sebe, snímky ovšem nepůsobí jako pomíjivý dokument, ale

3 KELLNER, Amy, An interview with Ryan McGinley. VICE magazine. Dostupné na: https://www.vice.com/en_us/article/avj5y8/ryan–mcginley–2

4 GEFTER, Philip, A young man with an eye, and friends up a tree. The New York Times. Dostupné na: https://www.nytimes.com/2007/05/06/arts/design/06geft.html

jako zachycení čiré esence tehdejší mladé nezávislé umělecké sféry.

“Prvně jsem viděl VICE v lokální videopůjčovně, kam jsem chodil. Nikdy jsem neviděl něco takového.” McGinley začal spolupracovat s magazínem již v úvodu své kariéry, krátce po dokončení univerzity, kdy žil v New yorku a jeho život spočíval v “poflakování” se na ulici a fotografování. McGinley. jako jeden ze skupiny mladých začínajících fotografů a píšících autorů, zaznamenal rychlou počáteční dobu života časopisu a jeho přátel v Lower East Side. “Věci byly bláznivé, ale tyhle obrazy byly opravdu součástí mého života. Když seskupíte všechny fotografie pro VICE, vytváří to mýtus,”[5] konstatuje McGinley a potvrzuje tím, jak důležitá pro něj spolupráce byla.
McGinleyho spolupráce s magazínem započala v roce 2000, když k si k němu do jeho malého bytu přišel Gavin McInnes na popud tehdejšího editora prohlédnout fotografie. McGinnes ukázal na fotografii, na které Dash Snow šňupe kokain ze zrcadla a řekl mu, že ji chce použít na titulku časopisu. Již v dalším čísle vyšla McGinleymu v časopise velká fotostory s 18 fotografiemi. Tyto kroky byly pro tehdy neznámého McGinleyho naprosto zásadní a umožnily mu svoje fotografie publikovat a dostat se do podvědomí lidí. McInnes jeho první počiny komental slovy “Tyhle fotografie jsou tak dobré, že za rok pro nás už nebudeš chtít pracovat. Budeš pro nás moc dobrý”[6]. V počátku své spolupráce s magazínem dělal ve VICE také fotografického editora, protože “tomu v tehdejší redakci nikdo moc nerozuměl”. Vydržel na tomto postu asi rok a půl a nastavil tím tak počáteční styl časopisu.
McGinley v úvodu své kariéry fotografoval striktně pouze v NewYorku. Tématem jeho fotografií byly většinou jeho kamarádi, život který společně prožívali. Na fotografiích se často objevují drogy, divoké obscénní večírky, alkohol a také sex. McGinley si i díky spolupráci s VICE nepřivlastnil jakoukoliv stydlivost, co se týče obsahu jeho fotografií. Tyto fotografie měly většinou snapshotový deníkový charakter, narozdíl ale například od Snowa v sobě měly alespoň základní technické parametry. V roce 2003 se McGinley s partou kamarádů vydal na krátkou cestu po Americe a začal do svých fotografií více zapojovat krajinu, přestal své motivy za každou cenu zasazovat pouze do městského prostředí. V tomto období proto vzniklo spoustu velice citlivých emotivních portrétů s výraznou atmosférou a náladou,

5 PEARSON, Jesse. The Vice Photobook ISBN 978–0–9558015–0–1

6 PEARSON, Jesse. The Vice Photobook ISBN 978–0–9558015–0–1

RYAN MCGINLEY

motivy na fotografiích jsou mnohem klidnější a celkově z nich vyzařuje určitá melancholie. McGinley tento přechod odůvodněji tím, že mimo město z lidí najednou mnohem více opadnul strach a určité postoje, byli najednou mnohem více uvolnění a jemu se tím pádem mnohem fotografovalo lépe, než v přehlceném a zrychleném těkajícím velkoměstě. “Od té doby co někteří mí přátelé nežijí v New Yorku, vnímám je mohem více jako děti, jsou čistí, volní, bezprostřední, což je přesně to, co chci zachycovat v mých fotografiích.”[7]
McGinley se později proslavil hlavně tímto typem fotografie, který kombinuje člověka a krajinu, objevuje jeho hranice a zobrazuje lidskou bytost v té nejčistější podobě, jak byla stvořena. Jeho fotografie jsou mnohem více barevné a surrealistické, než tomu bylo naopak v úvodu. McGinley se rozhodně řadí k autorům, které VICE ovlivnil ze všech nejvíce a velkou měrou přispěli k velkému posunu v jeho kariéře. Je to především z toho důvodu, že mu umožnili jako jedni z prvních publikovat jeho volné práce.

7 PEARSON, Jesse. The Vice Photobook ISBN 978–0–9558015–0–1

TERRY RICHARDSON

Terry Richardson je dnes již proslulý americký módní a portrétní fotograf, který spolupracuje s předními časopisy jako Vogue, nebo Harpers Bazaar. Terry žil v roce 1994, v době vzniku VICE, na East Village na Manhattanu a rozhodně před jeho hledáčkem tehdy ještě nestály celebrity a modelky jako je tomu převážně dnes. Terry měl v této době podobný příběh jako dva předchozí jmenovaní – zobrazoval život a nejpřilehlejší svět kolem sebe. East Village, dříve součást Lower East Side (zásadní formující oblast pro McGinleyho i Snowa), přitahovala umělce, hudebníky a další zajímavé lidi. Terry tehdy fotografoval své sousedy a kamarády, často umělce, nebo hudebníky, v některých případech ale také feťáky a opilce, které čtvrť stahovala pod sebe. Počátek fotografické dráhy byl tedy u Richardsona téměř naprosto identický, jako u McGinleyho a Snowa.

Richardson poprvé publikoval své fotografie v hudebním časopise VIBE, posléze se přemístil do Londýna, kde začal spolupracovat s časopisy ID a THE FACE. Jeho styl se začal skrz magazínovou tvorbu čím dál více vyvíjet jinam od dokumentárních portrétů, které tvořil ve svých počátcích. Po Londýnské etapě a návratu do Ameriky začal Richardson spolupracovat s VICE magazínem, k němuž se dostal právě skrz jednoho ze zakladatelů Gavina McInesse. V této době už začal směřovat stylově ve fotografii k tomu, čím je proslulý dnes, tedy formálně velice ostře svícené a flashované fotografie, které balancují svojí vizualitou někde na hranici amatérismu a profesionality. Snímky působí jako zachycené náhodné snapshoty. Richardson jako kdyby začal techniku ignorovat, přimknul se k jednoduchému expresivnímu ztvárnění a zaměřil se především na to, co se odehrává před jeho objektivem. Načasování zachycení okamžiku, stylizovanost, exprese, taková, jak on daného člověka vnímá. Jeho fotografie působí jako letmé momentky se záměrnou nedbalou kompozicí, kterou umocnuje tvrdé přímé světlo. Většina jeho pozdějších portrétů je vytvářena v minimalistickém pojetí na bílém pozadí, s ostře vysvíceným objektem v popředí. Mezi jeho typickou techniku patří “pouhý” silný blesk upěvněný přímo na fotoaparátu, který míří přímo na fotografovanou osobu. Jeho hlavním fotoapárátem byla dříve

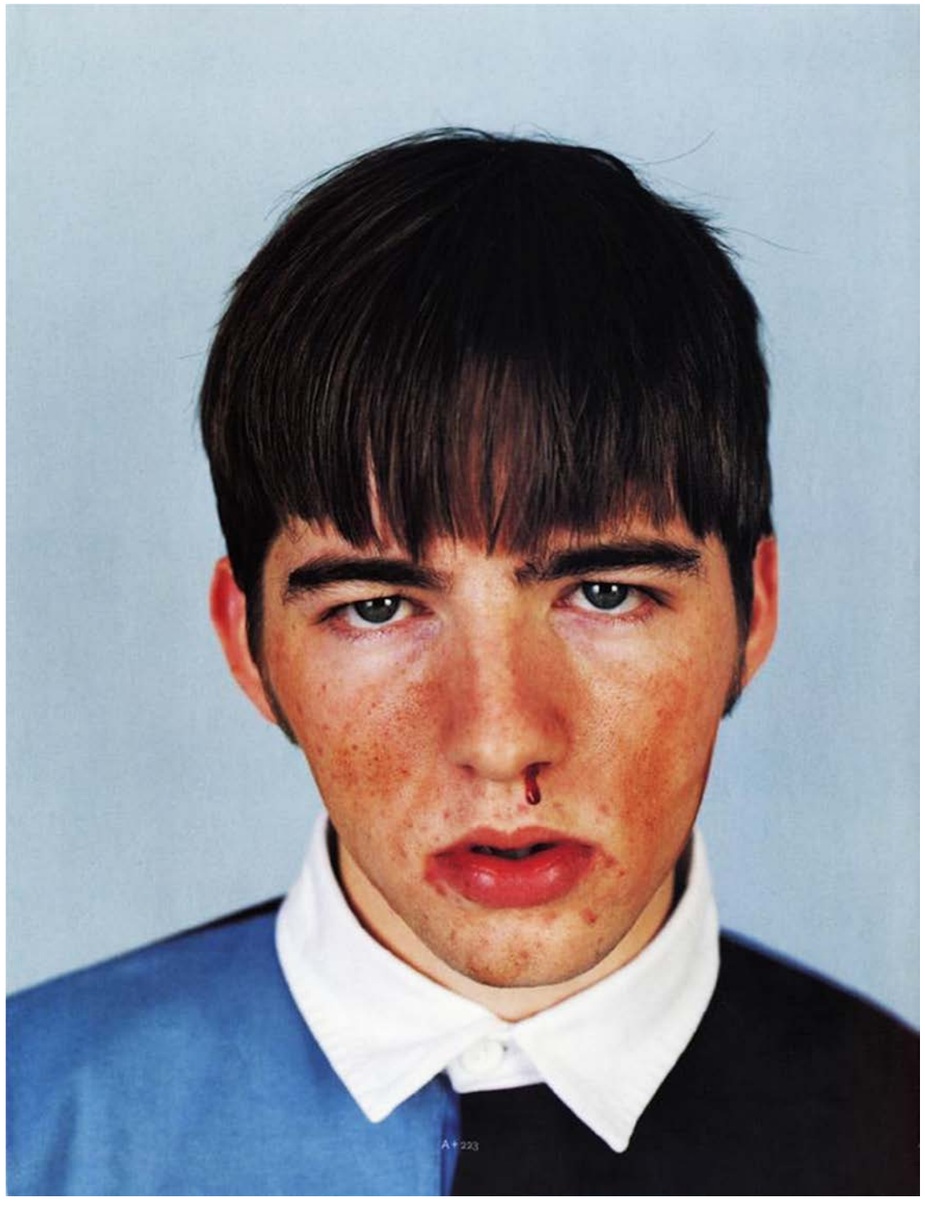

TERRY RICHARDSON

Yashica T4, která se díky jeho popularitě stala velice oblíbeným nástrojem u fotografů vyznávajících snapshotovou fotografii. V jeho fotografiích se často objevuje explicitní nahota a určitá perverznost. Richardson se rád sám stává účastníkem svých fotografií, často pózuje před fotoaparátem, sám a nebo ve společnosti jiných osob. I on sám se před objektivem rád svléká a netají se tím, že na určité perverzní a bizarní sexualitě jsou jeho fotografie a styl postavené. Ačkoliv Richardson přiznává, že většina potencionálních klientů se často zalekne a vybere si raději “slušného” fotografa, jeho styl a přístup a je tak i tak absolutně neměnný. Jeho fotografie zobrazují svým způsobem Terryho šílenost a běsy, které v sobě má. Jak on sám říká “Fotografie nefotografuji, já fotografie vytvářím.”

Terry Richardson je také proslulý velice intimním kontaktem s daným člověkem, kterého fotografuje. Byl několikrát osočen a podezříván ze zneužívání modelů a spoustu časopisů a klientů s ním na základě těchto informací přestalo spolupracovat. Často by se dalo nad Terryho snímky polemizovat, zda už se nedostáváme za hranice pouhé erotické perverzní fotografie k pornografii. Jeho snímky často opravdu působí strohým stylem tak, že mu jde o pouhé zobrazení syrového těla bez jakékoliv přidané hodnoty. Hranici mezi erotickou fotografií a pornografií rozebírá teoretik Roland Barthes ve své knize Světlá komora, kde popisuje takzvané punctum, které je podle něj ve většině fotografií. Punctum neboli bod rozšiřuje naše poznání o fotografii. Tento bod nás dostává za hranice samotného obrazu. Barthes také tvrdí, že v souvisloti s punctem existuje také takzvané slepé pole, které rožšiřuje naší mysl za hranice fotografie. “Přítomnost tohoto slepého pole je, jak mám za to, tím, co odlišuje erotický snímek od pornografického. Pornografie obvykle předvádí pohlaví, reprezentuje je jako nehybný objekt (fetiš), který se vznáší před očima jako božstvo, nepouštějící svůj výklenek; v pornografickém snímku pro mne není žádné punctum, cítím tu nanejvýš pobavení (a rychle pak přichází nuda). Naopak erotický snímek nemá pohlaví jako svůj ústřední objekt, dokonce je ani nemusí ukazovat, nýbrž vede diváka ven za své okraje; právě proto jsem to já, kdo tyto snímky oživuje a koho oživují ony. Punctum je tedy jakési neurčité zápolí jako by obraz spustil touhu po něčem, co je mimo za tím, co dává vidět.”[8]

8 BARTHES, Roland : Světlá komora. Poznámka k fotografii, Praha : Fra, 2005

Terry Richardson působí v dnešním světe trochu jako kulhající voják, který z bitvy jen tak neodejde a už vůbec ne se sklopenou hlavou. I přes všechny nařčení a problémy stále fotografuje a aplikuje svůj kontroverzní styl. Společnost se dnes spíše snaží tabu a problémy schovávat, přičemž Terry se je naopak snaží vytahovat na povrch a ukazovat v jejich pravé tváři. Jeho ikonický styl se sice zdá banální, nikdo ho ale opravdu napodobit zatím nedokázal. “Je těžké přirovnat Terryho k jakémukoliv jinému současnému umělci, protože každý, kdo pracuje ve stejném žánru, ho kopíruje. Terry je inovátor, otec módní pornografie, perfektně odráží současnou americkou obsesi “realitou”, nebo spíše obsesi zdánlivou realitou”[9]

Pro VICE magazín fotografoval především fashion story a nebo inscenované tématické příběhy, většinou se sexuálním podkresem, často se na fotografiích odehrávají velice bizarní scény, přičemž časopis si ho právě kvůli tomuto stylu a pojetí najímal. Richardson díky tomu patřil mezi stálé fotografy, kteří do časopisu přispívaly. Díky svému minimalistickému pojetí vytvořil pro VICE také spoustu ikonických obálek.

TERRY RICHARDSON

9 ARTY, Nelson. Its Terry’s world and you are just afraid of it, Magazín LA Weekly. Dostupné na: http://www.laweekly.com/arts/its–terrys–world–and–youre–just–afraid–of–it–2139001

RICHARD KERN

Richard Kern je další z fotografů, kterým VICE výrazně ovlivnil průběh kariéry a značně přispěl k jejich slávě. VICE se stal pro spoustu dnes již úspěšných autorů jedním z prvních odrazových můstků a Richard Kern není výjimkou. Editoři magazínu často riskovali a publikovali fotografie, o jejichž kvalitách nebyli stoprocentně přesvědčeni a příležitost tedy dostávalo spoustu neznámých autorů. Richar Kern viděl VICE magazín prvně v "cool" obchodě s oblečením v Los Angeles, začal si všímat převážně obálek Terryho Richardsona, který v již v té době pro časopis hojně fotografoval. Kern v této době fotografoval své kamarády a začínal ohmatávat médium fotografie, dále také točil krátké filmy a psal texty. Kern začal fotografovat už v 10 letech, když jako dítě skládal modely aut, které posléze skládal do kompozic a fotografoval je. Na střední škole poté začal vydávat ziny převážně s vizuální tématikou, které vytvářel především proto, aby zde mohl publikovat své surreálné fotografie, které v té době vytvářel. Poté si uvědomil, že se může dostat mnohem rychleji do povědomí lidí skrz filmy a vrhnul se tedy na natáčení krátkometrážních filmů, přičemž stále fotografoval také takzavané "stills" ke svým filmům. Kern začal nalézat postupně větší a větší hodnotu v erotických, extrémně sexuálních a perverzních motivech. Od začátku 90. let se začal věnovat čistě fotografii a s natáčením filmů skončil. V jeho fotografiích se začínají objevovat nahé dívky, většinou zasazené do reálného prostředí v situacích, kdy vykonávají nějakou běžnou činnost, jako je např. uklízení nebo vaření. Ve svých sériích se nezaměřuje na tělesnou dokonalost, spíše sleduje různé tělesné proměny a to, jak si lidé své tělo na základě svých představ různě přizpůsobují a podobně. Kern se ve svých fotografiích zabývá často také dospíváním dívek, fotografuje je například s jejich antikoncepčními prášky a nebo s jejich prvními telefony. Téma erotiky a sexuality zůstalo v autorově tvorbě přítomné dodnes, začal se také zabývat módní fotografií, v které uplatňuje podobné principy.

Richard Kern je významný také tím, že začal do svých fotografických sérií pro VICE najímat modelky, které značně vystupují z tehdejší představy o kráse. Kern začal fotografovat

obyčejné holky, nedbale oblečené, často s drobnou nadváhou, pupínky na obličeji a tak dále. Jeho představa o kráse vychází z naprosté obyčejnosti a autenticity. Jeho modelové jsou spíše opakem toho, co bývá v drahých lesklých časopisech nebo reklamních kampaních. "Role fotoaparátu při zkrášlování skutečnosti je natolik úspěšná, že vzorem krásy se staly místo ní právě fotografie. Považovat se za přitažlivé v podstatě znamená usuzovat, že bychom vypadali dobře na fotografii. Fotografie krásu vytvářejí a samy ji také – během generací fotografujících – spotřebovávají," [10] píše Susan Sontagová ve knize O fotografii. Richard Kern si zakládal naopak na autenticitě a lidské odlišnosti, nikoliv na povrchní kráse, kterou nalezneme především v modelingových agenturách.
Kern ve spolupráci s VICE vytvořil projekt Shot by Kern, kdy postupně vyrážel z New Yorku pryč do odlišných světových destinací a fotografoval lokální mladé ženy stylem, který aplikoval ve svých fotografiích v Americe. Vznikla tak velice zajímavá série fotografií, která zachycuje mladé dospívající dívky skrz všechny světové kontinenty a ukazuje jejich rozmanitosti. Jedno fotografování do této série probíhalo také v České republice. Dnes spolupracuje nadále i s VICE, ale také například s magazíny GQ, Apartamento nebo Playboy.

ROE ETHRIDGE

Americký postmoderní fotograf Roe Ethridge se věnuje především barevné konceptuální a fine art fotografii, kterou úspěšně propojuje s komerčními a módními zakázkami. Zajímá ho především překračování hranic interpretace obyčejných motivů ze života, které převádí do nových kontextů a vytváří z nich umělecká díla s přesahem. Často simuluje realitu, nebo vytváří adaptace klasických motivů z historie, které převádí do současného kontextu a dává jim nový aktuální rozměr. Typickým příkladem je jeho fotografie misky s ovocem s plísní (která se stala jednou z obálek VICE), která přímočaře reaguje na klasické malíře, kteří v renesanci nebo baroku malovali tato klasická líbivá zátiší s ovocem, nebo jídlem. Jeho tvorba hodně těží z konzumu dnešní společnosti, přehlcenosti lidí a jejich vzdalování se od podstaty života. Jeho kompozice jsou velice klidné, zároveň

10 SONTAG Susan: O fotografii , Praha: Paseka, 2002

RICHARD KERN

v každé fotografii vnímáme něco hodně znepokojivého, něco, co rezonuje. Ethridge se ve svých projektech zabývá převážně americkou společností a hlavně předměstským životem, v němž on sám vyrůstal. Fotografuje portréty, zátiší a krajinu, přičemž v každé jednotlivé fotografii jako kdyby se skrýval krátký příběh. Kombinací a následnou rekombinací již kontextualizovaných obrazů Ethridge narušuje původní role fotografií a dává jim nové možnosti. Sám Ethridge v knize The Vice Photo Book říká: “Snažím se naplnit kapacity daného obrazu, tím že dám náboj něčemu obyčejnému, nebo zobrazím něco exkluzivního přímou a nejvíce objektivní formou. Bezpeckový meloun na jedné straně a mrtvý žralok na druhé” [11]. Jeho fotografie byly vystaveny ve velkých světových galeriích jako například MoMa nebo Tate Gallery v Londýně.

Ethridge vystudoval fotografii na uviverzitě na Floridě. Poté se přesunul do New Yorku a začal se naplno zabývat fotografí, v té době převážně komerční. Fotografoval hlavně reklamu a módu, spolupracoval s časopisy The New York Times magazine, Allure, Spin, Wired a hlavně také VICE. Právě VICE mu umožnil publikovat jeho fotografie, které dnes známe z galerií a knih a Ethridge pro něj vytvořil spoustu souborů, které byly publikovány.

11 PEARSON, Jesse. The Vice Photobook ISBN 978–0–9558015–0–1

ROE ETHRIDGE

DANIELLE LEVITT

Danielle Levitt je americká fotografka zabývající se převážně módní a portrétní fotografií. Fotografie začala prvně publikovat v New York Post v roce 1999, kde přispívala svými fotografiemi do “street style” sloupku. Svojí spoluprací s VICE byla jednou z prvních, která jasně definovala žánr módní fotografie v tomto magazínu. Ve svých fotografiích ráda kombinuje dokumentární charakter s inscenací a zásahem do daných scén. Často mapuje subkultury a různé skupiny lidí a stylizuje je, také se zabývá popkulturním životem nebo uměním a často kombinuje tyto věci dohromady. Levitt vytváří precizní, technicky bezúhonné fotografie, vytváří promyšlené celky, používá často umělé osvětlení. Nejčastěji aplikuje módu na obyčejné lidi, jde jí převážně o autenticitu daných postav, zachycuje výjevy v reálných lokacích ze života. Snaží se narušovat zaběhnuté principy v módní fotografii, záměrně si vybírá nedokonalé modely a obyčejné, často bizarní lokace na fotografování, podobně jako Richard Kern. “Fotoaparát je pro mě vstupní bod. Kamera mi dovoluje najít lidi, kteří vypadají zajímavě a mají v sobě nějaký vnitřní příběh. Používám fotografii jako prostředek, jak se s nimi spojit, mluvit s nimi, abych je mohla fotografovat,” [12] říká v rozhovoru pro Interview magazín. Levitt se zabývá také portrétováním celebrit a známých osobností, snaží se je zobrazovat novými způsoby a vystihnout jejich charakter. O svém počínání mluví následovně: “Celebrity jsou fyzicky silně smýšlející lidé, kteří ze sebe mají dobrý pocit. Vědí, kdo opravdu jsou. Fotografování náhodných lidí a podivínů, to je to obrovské množství zkušeností, se kterým mohu přistoupit k focením známých osobností a přijmout je jako běžné lidi. Můžu z nich získat něco, co je opravdu čestné a naprosto čisté. Vezmu si z nich to, o čem si myslím, že o nich znám a snažím se to povznést někam jinam” [13]. Její autorská tvorba, kterou z vélké části uplaťnovala právě ve VICE, jí tedy pomáhá k tomu, aby se pak lépe zorientovala v komerčnější zakázkové tvorbě. Fotografování podivínů a běžných lidí ji smazává

12 https://www.interviewmagazine.com/culture/danielle–levitt–wigs

13 https://www.interviewmagazine.com/culture/danielle–levitt–wigs

hranice mezi určitými druhy společností. Její fotografie se prolínají celou historií časopisu a není moc dalších autorů, kteří by pro VICE fotografovali žánr fashion fotografie, protože klasické pojetí módy nemají ve VICE příliš v oblibě. Mezi její nejznámější soubory patří fotografie nudistů v jejich domovech, snímky iráckých válečných veteránů na ranči v Nevadě nebo mladististvých uprchlíků v New Jersey. Veškerá její témata se týkají reálných lidí a společnosti, ačkoliv je často stylizuje, Levitt se nikdy ve svých osobních projektech nesnižuje k pouhým líbivým módním fotografiím, ale vždy se snaží na něco poukázat, nebo zmapovat nějaký jev. V roce 2008 vydala knihu portrétů We Are Experienced, která zobrazuje kulturu americké mládeže nového tisíciletí. Zachycuje mladé lidi v jejich přirozeném typickém prostředí, nejčastěji ve městech nebo na předměstích. Skrze tyto příběhy mladých lidí podává hodně upřímné svědectví o současné americké kultuře a o společnosti.

Necklace and bracelet by Hutton Wilkinson for Home Shopping Network
Hutton Wilkinson is available at HSN.com

DANIELLE LEVITT

JERRY HSU

Jerry Hsu je americký fotograf a skater původem z Kalifornie, s kořeny na Taiwanu, někdy přezdívaný také jako “cool breeze” neboli “chladný vánek”.
Jerry již od mládí jezdil profesionálně na skateboardu, posléze k této zálibě přidal fotografování. V počátku fotografoval skateovou komunitu a kamarády. Jerry postupně začal fotografovat i mimo skateboarding, začal chodit po městě a fotografovat věci, které ho zaujaly. Vyhledával především obyčejné momenty všedního života, realitu se nesnažil nijak přikrášlovat, jak sám říká “pouze chodil kolem a hledal” [14]. Krátce poté se Jerry začal přátelit s fotoeditorem Timem Barberem, kterého jeho fotografie velice zaujaly. Barber oskenoval celou krabici Jerryho fotografií a selekci z nich publikoval ihned ve VICE. Pro Jerryho to bylo úplně poprvé, kdy mohl někde publikovat své fotografie a VICE mu tedy otevřel cestu v jeho fotografické kariéře. Jerry nikdy nefotografoval zakázkovou komerční tvorbu, protože celý život těží ze sponzoringu ve své skateové kariéře. Fotografuje deníkové věci kolem sebe, nejčastěji lidi a nalezená zátiší. Jerry Hsu jak sám říká příliš neřeší co a proč fotografuje. Fotografie do souborů a celků skládá a propojuje až po čase. Ve VICE magazínu publikoval především dokumentární soubory. Jerryho fotografie jsou protkané atmosférou slunné Kalifornie, odkud pochází, hodně se v jeho stylu se hodně odráží také skatové kořeny, svoboda, nespoutanost a mládí. Jeho snímky mají dost odlehčený styl, hodně z nich cítíme autorovu mentalitu a životní styl pojící se skatem a subkulturním životem ve městě.
Autor se zabývá také tvorbou různých fotografických zinů, například projekt Table for one převedl do této formy úpně jako první. Tento projekt zachycuje osamocené lidi v kavárnách, jídelnách, nebo jiných veřejných prostorech, jak sedí sami u stolu pro více lidí. Jerry doslova obsedantně zachycuje osamocené lidi ve svých vlastních “vesmírech” a, jak sám říká je to taková jeho “óda na samotu”, kterou, jak přiznává má sám rád a často ji vyhledává.
Hsu v kontextu fyzické náročnosti skateboardingu na tělo postupně přechází naplno k fotografii a začíná se věnovat pouze jí.

14 PEARSON, Jesse. The Vice Photobook ISBN 978–0–9558015–0–1

JAIMIE WARREN

Jamie Warren je 38letá americká fotografka, jejíž fotografie jsou hodně surrealistické, zábavné a skoro až podivné. Její poetika je založená na nesmyslnosti a vizuální bizarnosti. Fotografie působí, jako kdyby žila v magické zemi, kde jsou všichni veselí a ztřeštění a všechno, co se děje, je nekonečně fascinující.
Její snapshotové fotografie sama sebe a jejích kamarádů, kteří rozehrávají pitomé scény, jsou typické pro její tvorbu a naprosto ji charakterizují. Postavy na svých fotografiích záměrně stylizuje do rozevlátých, tajemných postav, které si oblekájí bláznivé kostýmy a dělají nesmyslné věci. Její svět nelze na první pohled jednoznačně pochopit, Warren ve svých fotografiích vytváří své vlastní bláznivé představy, které často ani nic neznamenají, jsou to pouze snové vize. Její tvorbu jednoznačně charakterizuje absolutní bizarnost a podivnost, není divu, že její tvorba zaujala právě VICE, kterému je jakákoliv tvorba tohoto druhu velice blízká.

JAIMIE WARREN

FOTO ISUES

Od roku 2001 začal VICE vydávat také speciální fotografické číslo, takzvané Photo Issue. Vychází jednou za rok, a oproti běžným číslům je vytištěné ve formátu A3. Je to přehlídka fotografických souborů z celého roku. Fotoeditoři vybírají jak fotografické soubory, které se objevily v jednom z dvanácti VICE vydání za uplynulý rok, ale také zde publikují své nové objevy na poli fotografie. Fotografie jsou velké, často přes celé dvoustrany a číslo je vytvářeno po dobu celého roku, kdy prochází velkou selekcí a v podstatě i kurátorským zásahem. Přirovnal bych Photo Issue ke katalogu z výstavy, a to jak kvalitou tak i obsáhlostí. První Photo Issue vytvářel právě především Ryan McGinley, který byl tehdy fotoeditorem VICE a byl to on, kdo inicioval vznik tohoto speciálního fotografického čísla.

DOPAD NA DNEŠNÍ TVŮRCE A SNAPSHOTOVÁ KULTURA

VICE magazín stylově ovlivnil mnoho tvůrců a jeho dopad na současné trendy ve fotografii je dost výrazný. Pozorujeme to především u mladších progresivních autorů, u který je velice znatelný takzvaný snapshotový styl, autoři pracují s momentkami, které jsou často technicky nedokonalé. Spousta autorů fotí na primitivní amatérské fotoaparáty na film, u kterých nelze ovlivnit žádné nastavení parametrů a často tedy vůbec nevíme, jak bude záběr vypadat. Tento jev se objevuje jak u autorů na profesionální úrovni, tak u amatérů, kteří si tímto způsobem vytvářejí deníky svého života. Oproti vykalkulovaným záběrům krásných okamžiků fotografují lidé denní obyčejné okamžiky svého života a následně je nahrávají na různé blogy či sociální sítě. Velký průlom v tomto způsobil také Instagram, což je obrazová sociální síť. Fotoaparáty, s kterými lidé dříve

fotili na dovolené u moře dnes slouží jako umělecké záznamníky nejen pro fotografy, ale i pro umělce z jiných oborů, kteří s nimi zachycují okolí svojí práce a svůj život. Myslím, že pro tento postup práce je typická právě značná nahodilost a často nedokonalost. To je typické pro snapshotovou fotografii. Nahodilost a nedokonalost není její jediné uplatnění, tuto metodu dnes používají i ostřílení dokumentaristé a reportéři, malý fotoaparát nebudí dojem a fotograf tedy může zůstat mnohem více skrytý. Pro mnoho autorů to také znamená návrat od digitálu zpátky, k větší autentičnosti a pocitu napětí, zda snímek opravdu vyjde nebo ne. Většina autorů samozřejmě stále kombinuje více technických principů najednou a pracují s více druhy fotoaparátů. Tento deníkový snapshotový styl si myslím VICE charakterizuje v mnoha ohledech a lidé tím na něj navazují, aniž by to často věděli.

Dobrý příkladem je z českého prostředí již bohužel zesnulý fotograf **ADAM HOLÝ**, jehož fotografie velice dobře odrážejí styl VICE magazínu. Adam Holý, rodák z Ústí nad Labem, studoval v Praze na střední grafické v Hellichově ulici. Na vysokou se nehlásil, protože divoká devadesátá léta ho vrhla jiným směrem: už na střední ho pohltil boom večírků nevybouřené generace husákových dětí, která se rozhodla ve squatech a živelně otevíraných klubech prožít na rozdíl od rodičů dospívání opravdu na “plné pecky”. „Tisíckrát jsem toho litoval, měl jsem v botách opravdu hodně vody,“ popisuje s odstupem tři roky experimentů se vším, co bylo po ruce. Včetně heroinu, jehož užívání pár přátel nepřežilo. Začátky tvorby Adama Holého se velice shodují s již jmenovanými fotografy jako například Terry Richardson, Dash Snow, nebo Ryan McGinley. Holého také formoval spíše jeh život, drogová zkušenost a prosté fotografování života kolem sebe. Vzhledem k věku Adama Holého nelze tvrdit že by jeho tvorba z vycházela stylově z VICE magazínu. Jeho tvorba začala mít jasný směr ještě dávno před vznikem časopisu, tudíž lze spíše konstatovat, že se jeho styl s VICE pouze velice shoduje. Holý se věnoval s občasnými výkyvy převážně autorské volné tvorbě, fotil také hodně akty a je známy svými intimními portréty děvčat, se kterými prožil milostný poměr. Ve svých fotografiích skvěle zobrazuje křehkou erotiku kombinovanou s každodenní všednodenností. S modelkami, které fotografuje, záměrně chodí, aby se, jak sám říká, “dostal k jádru erótu a z fotek vymizela přehnaná subjektivní zátěž” [15]. Věnoval se také reklamní a

15 https://www.respekt.cz/tydenik/2015/13/takove–nezne–prasactvi

magazínové tvorbě, díky níž mohl převážně financovat své volné projekty. I v jeho komerčních zakázkách ovšem nalezneme do jisté míry jeho fotografickou poetiku jako v jeho volné tvorbě. Holý byl proslulý svojí neústupností a houževnatostí před klienty, pokud se mu klient při pracovní zakázce snažil protlačit něco, s čímž nesouhlasil, byl údajně schopen z fotografování dokonce i odejít. Mimo magazínové a reklamní tvorby, pracoval Adam Holý hodně také se snapshotovou uměleckou fotografií, kterou pak prezentoval v knihách a na výstavách. Holý měl svůj hodně charakteristický styl a dokázal ho uplatnit když fotografoval s malým kompaktem, tak i s velkoformátovou kamerou.

Při pohledu na Holého fotografie si člověk na ikonický styl VICE magazínu rozhodně vzpomene také nejen kvůli jeho formálním prostředkům, ale také kvůli obsahu. Holý hodně zobrazoval určité temné stránky své osoby, pracoval hodně intuitivně a dokázal skvěle zobrazit své pocity a vnitřní pochody.

Asi rok před svou smrtí vydal Adam Holý ve spolupráci s českým VICE magazínem knihu The Overview Effect, která zobrazovala pár jeho posledních přítelkyň a vztahů s nimi. V této knize je snapshotová fotografie uplatněna takřka dokonale, Holý zde zachycuje velice intimní a niterné okamžiky soužití v páru, v knize je hodně výjevů se sexuálním podtextem. Vše je fotografováno formou momentek, tak jak, se to opravdu stalo, bez zbytečného zkrášlování a manipulace. Holý také fotografoval módní editorialy pro časopisy jako Dolce Vita nebo Elle, kde uplatňuje svůj výjimečný rukopis také, je zde ovšem už viditelné určité drobné svázání rukou z hlediska stylistů a celého fashion týmu. Přesto si Holý i v těchto souborech zachovává alespoň z části svůj styl a na české poměry to byl velice ojedinělý autor.

Holého práce se často přirovnává a řadí k fotografiím dnes již světově proslulého německého fotografa Wolfganga Tillmanse, jež byl Holého velkou inspirací. Tvorba Wolfganga Tillmanse se vyznačuje především neustálým zkoumáním svého životného okolí probíhajícím mapováním fotografického média, s kterým pracuje spíše jako konceptuální umělec, než fotograf. Tillmans jako většina fotografů v této práci s dokumentární snapshotovou fotografií. Fotografoval portréty svých kamarádů, gay komunit, fashion designérů a další výjevy, které zobrazovaly aspekty mladého života v Londýně, kde pobýval. V této době kolem roku 1992 již publikoval v časopisech jako I–D, SPEX, INTERVIEW

nebo BUTT a vytvořil si tak silnou reputaci významného svědka současné společenské proměny ve Velké Británii. Tillmans zachycoval ve svých portrétech lidí životní svobodu odlišným a jiným pohledem než je zvykem, sám o tom říká to, že chtěl zobrazovat věci, které nebyly nikdy jinde zobrazované. [16] Tillmans se začal postupem času věnovat dalším a dalším žánrům fotografie, mezi nimiž byla například také krajina, fotografie oblohy (soubor Concorde) a nebo astrofotografie. Autor byl motivovaný stejně estetickými i politickými zájmy, zejména v souvislosti s homosexualitou a genderovou identitou. Jeho hlavním mottem se stala věta “Fotografuji, abych viděl svět.” [17] Autor je známý dnes také zejména díky svým netradičním konceptuálním instalacím svých výstav.

16 https://www.theguardian.com/artanddesign/2017/feb/13/wolfgang–tillmans–photographer–interview–tate–modern

17 https://www.nytimes.com/2015/09/27/arts/design/wolfgang–tillmans–takes–pictures–of–modern–life–backlit–by–the–past.html

Z dalších českých autorů stylově VICE následují také například Dušan Tománek (kniha Zde jsou psi), Michal Nanoru (kurátorství výstavy Only The Good Ones), Radek Brousil (fotografie v knize The Vice Photo Book a spolupráce s kanadským a českým VICE), Václav Tvarůžka (ziny, snapshotová fotografie).

DUŠAN TOMÁNEK je zlínský fotograf, který se zabývá především vlastní autorskou tvorbou, fotografuje také obaly hudebních alb, jeho fotografie rovněž často doprovází knižní publikace, nebo se objevují v odborných uměleckých časopisech. Dušan Tománek nějakou dobu spolupracoval také s českou mutací VICE. Svými fotografiemi doprovázel knihu Zde jsou psi, na které spolupracoval se známým českým umělcem a raperem Vladimírem 518, Michalem Nanoru a Martinou Overstreet. Kniha pojednává o vizuální kultuře české klubové scény a na fotografiích Tománek zachycoval především subkutlury a skupiny lidí, kteří se na této scéně pohybují. Do knihy přispěl svými fotografiemi také již zmiňovaný Adam Holý.

MICHAL NANORU, dříve fotograf nebo také šéfredaktor českého časopisu Živel, dnes již spíše kurátor a vizuální teoretik. Časopis Živel fungoval v době své existence jako jistá nápodoba VICE. Živel vycházel pod vydavatelstvím, které tehdy vlastnil současný šéf českého VICE Tomáš Zilvar. Michal Nanoru se v roce 2004 podílel jako kurátor na výstavě v pražském Rudolfinu s názvem Only The Good Ones, která mapovala snapshotovou fotografii a zabývala se tímto fenoménem. Sám Nanoru, když dříve fotografoval, užíval snapshotovou fotografii ve své tvorbě také. Výstava představovala více než 200 děl autorů, mezi nimiž byly například Larry Clark, Nan Goldin, Stephen Shore, Juergen Teller a také představitelé VICE Tim Barber a Dash Snow.

“Momentka, spontánní zachycení banálního okamžiku, minimálně režírované a s malým ohledem na uměleckou nebo žurnalistickou konvenci, plné červených očí, uřezaných hlav, netěsnících závěrek a hypersaturace z drogerie, tvoří zásadní část objemu fotografické produkce během celého 20. století a právě teď globálně metastazuje pomocí sociálních sítí. Výstava vypráví dějiny snapshotové estetiky jako příběh provokativní deníkové intimity, poezie všedního dne a rychlého a chytlavého spodního proudu ulice, periodicky oživujících strnulou uměleckou a komerční praxi primitivní silou neuváženého gesta. Absurdita triviálního, sex, večírky, adolescentní úrazy, naivita, noční koupání, intenzivní teď, pokojové rostliny, život v médiích a skrze média: snapshot je rock’n‘roll fotografie“ [18]

18 http://www.galerierudolfinum.cz/cs/vystavy/archiv–vystav/only–the–good–ones–the–snapshot–aesthetic–revisited/

RADEK BROUSIL byl v letech, kdy vycházelo české tištěné vydání VICE, jeho fotoeditorem a občasným přispívajícím fotografem. Brousil ještě před spoluprací s českou odnoží magazínu při příležitosti stáži v Kanadě navázal spolupráci s kanadskou verzí časopisu. Jeho fotografie dřívě využívaly také převážně snapshotovou metodu zachycení skutečnosti, postupem času se Brousil ale vyprofiloval spíše v konceptuálního fotografa, zaměřuje se na inscenovanou fotografii a pravidelně vystavuje. Jednou z jeho posledních prací je například soubor Studio works, ve kterém zkoumal a objevoval vizualitu techniky a prostředí ve svém ateliéru. Jako jediný český autor je zastoupen fotografií v knize The Vice Photobook, která je souhrnem nejzajímavějších fotografií z magazínu.

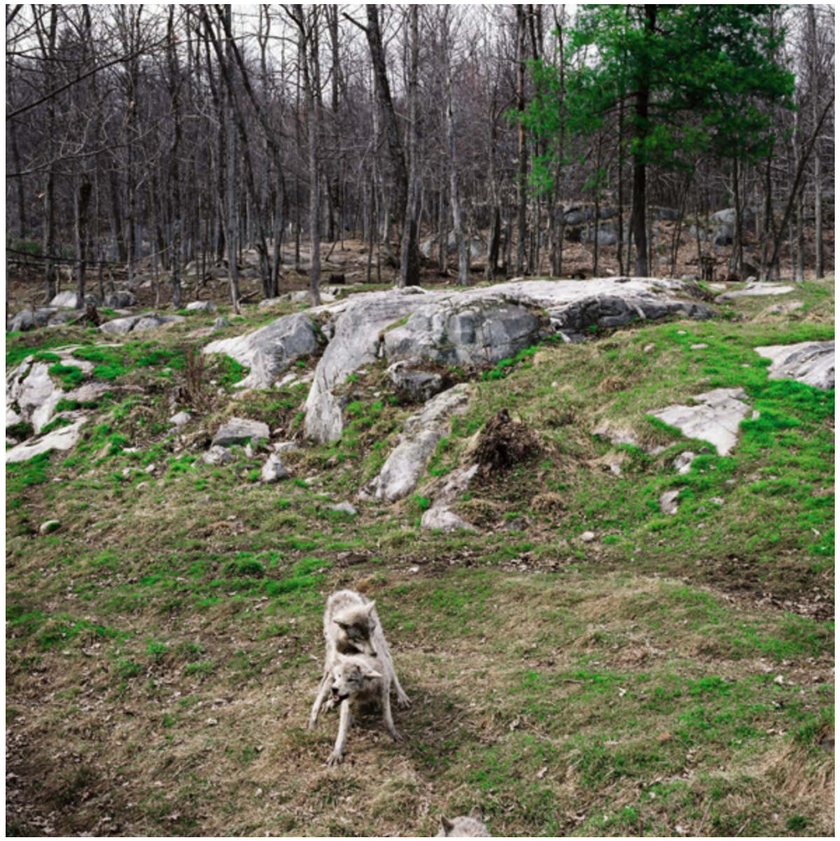

RADEK BROUSIL

Posledním autorem, jehož styl můžeme připodobnit k VICE, je **VÁCLAV TVARŮŽKA**. Tento bruntálský rodák aktuálně dokončuje magisterské studium na FAMU v Praze a jeho styl je silně snapshotový, zakládá si na momentové fotografii a výjevy, které fotografuje, jsou často velice bizarní. Fotografuje nejčastěji na malé kinofilmové fotoaparáty a používá médium barevného filmu. V poslední době se zabývá také tvorbou takzvaných DIY zinů (DIY – Do It Yourself, v překladu udělej si sám), kde aplikuje také formát koláže a grafiky.

Estetiku VICE můžeme také připodobnit k jednomu z dnešních nejváženějších fotografů, **JUERGENOVI TELLEROVI**. Tellerovi kompozice působí často také velice nahodilým dojmem, techniku fotografie příliš neřeší, přesto vytváří působivá díla, která se prodávají po celém světe za velice vysoké částky v řádech tisíců euro. Jeho estetika je převážně založená na snapshotové fotografii, jeho styl se dá přirovnat k již zmiňovanému Terrymu Richardsonovi, Teller narozdíl od něj nevyhledává explicitní perverzní nahotu, ale zaměřuje se spíše na podivné momenty ze života a na absurditu daných situací. Často fotografuje také sám sebe, a tím celý dojem umocňuje. Juergen Teller jako kdyby plul s fotoaparátem danou situací a nechával věci působit na své smysly a fotografoval. Snapshotem u něj nemyslíme čekaní na určitý okamžik, hledání ho a zachycování, ale spíše čekání na určitý intuitivní pocit a emoci, kterou chce daným obrazem předat divákovi. Teller vytváří své charakteristické volné soubory a také publikuje v časopisech, ačkoliv v poslední době hodně málo. Fotografuje také kampaně pro přední světové značky (například Marc Jacobs, Yves Saint Laurent, nebo Vivien Westwood), které vytváří ve stejném fotografickém pojetí a stylu, jako své volné souboru. Velká značka platí konkrétnímu fotografovi obrovské peníze právě za jeho pojetí a styl, který od něj vyžaduje, nikoliv za pouhé řemeslné zpracování zakázky. Tellerovi se tato kombinace volné umělecké dráhy a reklamních zakázek daří velice dobře kombinovat a je typickým představitelem fotografa, který vystavuje v galeriích, ale stejně tak jeho fotografie můžeme nalézt na billboardech a v časopisech. V obou případech většinou rozeznáme, že je to on.

JÜRGEN TELLER

hodnocení, protože ve fotografiích není na první pohled přidaná hodnota, například v podobě světla, či formy, jakou je fotografie zpracována. Prosvítající světlo otvorem v okně, které osvětluje tvář krásné dívky zapůsobí často na standardního diváka lépe, než zátiší s plesnivým ovocem a nebo muž v dámských kalhotkách, který je navíc ostře nasvícený přímým bleskem. Přesto se stále najde velké množství jedinců, kteří snapshot využívají, jev se objevuje hodně u amatérských fotografů, kteří jsou fascinování analogovou fotografií a nebaví je digitální dokonalost, kterou nabízejí moderní přístroje. V oblibě jsou dnes především legendární kompakty jako Olympus Mju, nebo Yashica T4. V globálním měřítku, ale většina společnosti tento VICE styl spíše odsuzuje, nevidí v něm hodnotu. U generace X a zčásti i generace Y pozorujeme jistou náklonost, především u lidí z měst. Generace Y, mezi níž patří i autor, přijímá snapshotové fotografie nejvstřícněji a často tuto metodu i nevědomky používá, především díky sociálním sítím jako je Facebook, nebo Instagram. Tyto sítě jistým způsobem posouvají snapshotovou fotografii ještě dál, protože lidé často obsah přímo sdílí online a sledují své přátele, nebo vlivné lidi. Myslím si, že tím vzniká úplně nový fotografický proud, který zásadně mění pohled lidí na zachycování skutečnosti obrazy. Jestliže v případě VICE fotografové zachycovali spontánní banální okamžiky kolem sebe, tak stále koukaly do hledáčku, tiskly spoušť a fotografie posléze selektovaly. V době instagramu a především takzvaných stories neboli příběhů lidé často drží telefon před sebou a natáčejí, nebo fotografují co se děje kolem nich, přičemž ani nekoukají na displej. Na závěr bych rád řekl, že předpokládám, že i v této instagramové éře dojde k tomu, k čemu došlo v 90. letech u snapshotové fotografie, která také vznikla ze všeobecného fenoménu, v tomto případě levných a malých kompaktních fotoaparátů.

Závěr

Z poznatků, které jsem nabyl při tvorbě této analýzy fenoménu okolo VICE se dá usuzovat, že daný směr a styl měl vliv na mnoho autorů, kteří se jím nechali insipirovat. Fotografický proud, který VICE vytvořil lze charakterizovat hlavně slovy jako autenticita, skutečná skutečnost, náhoda, nebo okamžik. Skutečnost, která není ničím přikrášlená a zmanipulovaná se stala pro časopis jistou mantrou a přesvědčením. V dobách minulých se vedly spory o tom, zda fotografie je, nebo není umění. Většina autorů se snažila pojímat ji jako umění, povyšovat jí všemožnými formálními principy a metodami nějakm výš. Éra VICE nastolila vůči těmto principům zrcadlo a fotografové začali fotografii používat spíše jako obyčejný záznamník, zachycující to, co oni vidí kolem sebe. Míra stylizace a zásahu zde začala být téměř nulová. Spontánně zachycené situace začaly kralovat nad přehnaně režírovanými fotografie se snahou zobrazit něco víc. Tento jev se dá podle mě také vysvětlit jistou přejedeností autorů, která na sklonku 20. století nastala, především díky možnostem techniky. Mnoho fotografů začalo využívat tyto technické možnosti, například skládání fotografií z více záběrů, komplikované osvětlení, či velký dynamický rozsah světla, který začaly fotoaparáty zobrazovat. Opačná skupina fotografů přimknula právě k jisté obyčejnosti záznamu a minimalismu. Stejně jako nás naši rodiče fotografovali při rodinných událostech a důležitých okamžicích, tito fotografové přistupují tak ke svým tématům a vytvářejí z nich díla, která posléze vídáme v časopisech, knihách, nebo galeriích. Pro fotografické laiky je tato metoda často hodna spíše odsouzení a negativnímu

hodnocení, protože ve fotografiích není na první pohled přidaná hodnota, například v podobě světla, či formy, jakou je fotografie zpracována. Prosvítající světlo otvorem v okně, které osvětluje tvář krásné dívky zapůsobí často na standardního diváka lépe, než zátiší s plesnivým ovocem a nebo muž v dámských kalhotkách, který je navíc ostře nasvícený přímým bleskem. Přesto se stále najde velké množství jedinců, kteří snapshot využívají, jev se objevuje hodně u amatérských fotografů, kteří jsou fascinování analogovou fotografií a nebaví je digitální dokonalost, kterou nabízejí moderní přístroje. V oblibě jsou dnes především legendární kompakty jako Olympus Mju, nebo Yashica T4. V globálním měřítku, ale většina společnosti tento VICE styl spíše odsuzuje, nevidí v něm hodnotu. U generace X a zčásti i generace Y pozorujeme jistou náklonost, především u lidí z měst. Generace Y, mezi níž patří i autor, přijímá snapshotové fotografie nejvstřícněji a často tuto metodu i nevědomky používá, především díky sociálním sítím jako je Facebook, nebo Instagram. Tyto sítě jistým způsobem posouvají snapshotovou fotografii ještě dál, protože lidé často obsah přímo sdílí online a sledují své přátele, nebo vlivné lidi. Myslím si, že tím vzniká úplně nový fotografický proud, který zásadně mění pohled lidí na zachycování skutečnosti obrazy. Jestliže v případě VICE fotografové zachycovali spontánní banální okamžiky kolem sebe, tak stále koukaly do hledáčku, tiskly spoušť a fotografie posléze selektovaly. V době instagramu a především takzvaných stories neboli příběhů lidé často drží telefon před sebou a natáčejí, nebo fotografují co se děje kolem nich, přičemž ani nekoukají na displej. Na závěr bych rád řekl, že předpokládám, že i v této instagramové éře dojde k tomu, k čemu došlo v 90. letech u snapshotové fotografie, která také vznikla ze všeobecného fenoménu, v tomto případě levných a malých kompaktních fotoaparátů.

JMENNÝ REJSTŘÍK

Alvi Suroosh
Barber Tim
Barthes Roland
Beste Peter
Brousil Radek
Capper Andy
Clark Larry
Enthridge Roe
Goldin Nan
Holý Adam
Hsu Jerry
Keller Amy
Kern Richard
Levitt Alain
Levitt Danielle
McDaris Glynnis
McGinley Ryan
McInnes Gavin
Medina Jamie–James
Nanoru Michal
Nieratko Chris
O‘Dell Patrick
Orwel George
Pearson Jesse
Renstorm Elizabeth
Richardson Terry
Shore Stephen
Smith Shane
Snow Dash
Sontag Susan
Sturrock Alex
Sutherland Peter
Szalwinski Richard
Teller Jurgen
Templeton Ed
Tillmans Wolfgang
Tománek Dušan
Warren Jaimie
Watson Gavin
Wolf Sylvia
Zinner Nicholas

POUŽITÁ LITERATURA

PEARSON, Jesse. The Vice Photobook ISBN 978-0-9558015-0-1

BARTHES, Roland. Světlá komora. Poznámka k fotografii, Praha: Fra2005, ISBN 80-86603-28-8

SONTAG, Susan. O fotografii, Praha: Paseka, 2002, ISBN 80-7185-471-9

INTERNETOVÉ ODKAZY:

WIDDICOMBIE, Lizzie. The Bad-Boy Brand, The Newyorker. Dostupné z: https://www.newyorker.com/magazine/2013/04/08/the-bad-boy-brand

ADAMS, Tim, Shane Smith: I want to build the next step CNN with VICE – its within my grasp, The guardian. Dostupné z: https://www.theguardian.com/media/2013/mar/23/shane-smith-vice-interview

EROR, Aleks. VICE CoFounder to Fox News Troll, Magazín Highsnobiety. Dostupné z: https://www.highsnobiety.com/2017/02/17/gavin-mcinnes-vice-cofounder/

GEFTER, Philip, A young man with an eye, and friends up a tree. The New York Times. Dostupné z: https://www.nytimes.com/2007/05/06/arts/design/06geft.html

KELLNER, Amy, An interview with Ryan McGinley. VICE magazine. Dostupné z: https://www.vice.com/en_us/article/avj5y8/ryan-mcginley-2

ARTY, Nelson. Its Terry's world and you are just afraid of it, Magazín LA Weekly. Dostupné z: http://www.laweekly.com/arts/its-terrys-world-and-youre-just-afraid-of-it-2139001

KELSEY, Coleen. Danielle Levitts camera obscura. Interview magazine. Dostupné z:

https://www.interviewmagazine.com/culture/danielle-levitt-wigs

VITVAR, Jan. Zemřel Adam Holý, autor syrově křehkého vkusu. Dostupné z: https://www.respekt.cz/tydenik/2015/13/takove-nezne-prasactvi

O'HAGAN, Sean. Wolfgang Tillmans: 'I was hit by a realisation – all I believed in was threatened' Dostupné z: https://www.theguardian.com/artanddesign/

2017/feb/13/wolfgang-tillmans-photographer-interview-tate-modern

LUBOW, Arthur. Wolfgang Tillmans Takes Pictures of Modern Life, Backlit by the Past. Dostupné z: https://www.nytimes.com/2015/09/27/arts/design/wolfgang-tillmans-takes-pictures-of-modern-life-backlit-by-the-past.html

NANORU, Michal. Only The Good Ones. Dostupné z: http://www.galerierudolfinum.cz/cs/vystavy/archiv-vystav/only-the-good-ones-the-snapshot-aesthetic-revisited/

VIZUÁLNÍ KULTURA VICE MAGAZÍNU

Josef Dvořáček, 2018
Grafická úprava: Jan Vosýnek
Jazyková úprava: Šárka Kabátová
Foto na titulní straně: výřez z titulní strany VICE magazínu 03/2002, autor neznámý
Foto na zadní straně obálky: Roe Ethridge

Slezská univerzita v Opavě
Filozoficko–přírodovědecká fakulta
Institut tvůrčí fotografie

Počet stran: 98
Počet normostran: 58
Celkový počet výtisků: 8

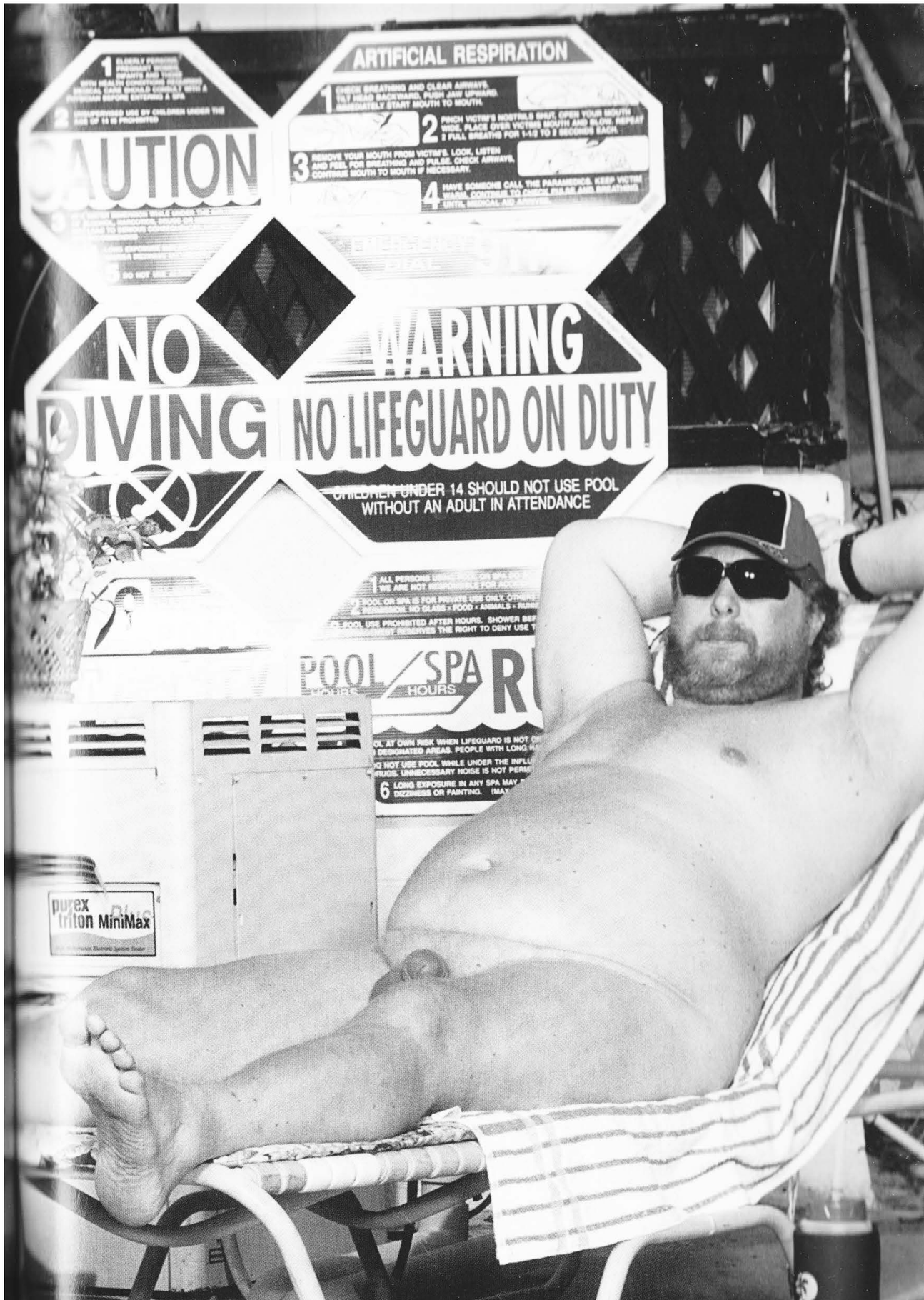

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE